

UNIVERZITA KARLOVA
Fakulta tělesné výchovy a sportu

**Analýza obcházení soupeře, přihrávek a střelby v utkání u hráčů
fotbalu v kategorii starší přípravky**

Bakalářská práce

Vedoucí bakalářské práce:
Mgr. Jakub Kokštejn, Ph.D.

Vypracoval:
Kubr Stanislav

Praha, 2021

Prohlašuji, že jsem závěrečnou diplomovou práci zpracoval samostatně a že jsem uvedl všechny použité informační zdroje a literaturu.

V Praze, dne 2021

podpis

Evidenční list: Souhlasím se zapůjčením své bakalářské práce ke studijním účelům. Uživatel svým podpisem stvrzuje, že tuto bakalářskou práci použil ke studiu a prohlašuje, že ji uvede mezi použitými prameny.

Jméno a příjmení:

Fakulta / katedra:

Datum vypůjčení:

Podpis:

Poděkování:

Rád bych poděkoval vedoucímu mé práce, jímž byl Mgr. Jakub Kokštejn Ph.D., který mi poskytl cenné informace a rady, díky kterým jsem mohl bakalářskou práci dokončit. Také klubu AC Sparta Praha za poskytnutí záznamů fotbalových utkání a v neposlední řadě své rodině a přátelům, kteří mi byli oporou během psaní práce.

ABSTRAKT

Název: Analýza obcházení soupeře, přihrávek a střelby v utkání u hráčů fotbalu v kategorii starší přípravky

Cíle: Cílem práce je zjistit četnost a úspěšnost vybraných herních činností jednotlivce v soutěžních utkáních v kategorii starší přípravky ve fotbale.

Metody: Pro výzkum byly vybrány 3 útočné herní činnosti jednotlivce- obcházení soupeře, přihrávka, střelba, které byly hodnoceny v utkáních a následně zaznamenávány pomocí škálového systému do záznamových archů. Analyzovaný soubor tvořili hráči AC Sparty Praha kategorie U11 (v době sledování věk hráčů 10-11 let). Sledování proběhlo v 4 utkáních. Každé z nich se odehrálo 3x 30 minut s počtem 7 hráčů a 1 brankáře.

Výsledky: V obcházení soupeře nebyla zjištěna významně vyšší četnost na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou. Úspěšnost obcházení soupeře byla pouze 31,2 % na obranné a 41,7 % na útočné polovině. Nejčastějším způsobem obcházení byl klamavý pohyb následovaný změnou směru. Úspěšnost přihrávek byla 67,4 % v porovnání s úspěšností obcházení soupeře (36,5 %). Úspěšnost přihrávek do prostoru byla pouze 41,8 %. Úspěšnost střelby z 1. dotyku byla pouze 37,8 % a významně se nelišila od úspěšnosti střelby ze 2. dotyků (46,4 %).

Závěr: Největší rezervu mají hráči v obcházení soupeře, jak na obranné, tak útočné polovině a takřka se nevyskytovalo obcházení v podčíslení. Dalším nedostatkem byla střelba mimo pokutové území. U přihrávání byla zaznamenána nízká úspěšnost také u přihrávek vysokých a středně vysokých. Tudíž na základě tohoto zjištění by se trenéři měli zaměřit na tyto herní činnosti v tréninkovém procesu.

Klíčová slova: fotbal, mládež, analýza, utkání, útočné herní činnosti jednotlivce

ABSTRACT

- Name:** Analysis of opponent's circumvention, passing and shooting in the U11 soccer matches
- Objectives:** The aim of the thesis is to determine the frequency and success rate of selected individual game activities of an in competitive matches in the U11.
- Methods:** Three soccer skills were selected for the research-avoiding opponent, passing, shooting, which were recorded using a scoring system in record sheets. Analysis method was used to obtain individual data. The analyzed population consisted of AC Sparta Prague players of the U11 category (age of players 10-11 years at the time of observation). The observation took place in 4 matches. Each of them was played 3 times for 30 minutes with 7 players and 1 goalkeeper.
- Results:** There was no significantly higher frequency in dribbling on the offensive half compared to the defensive half. The success rate of dribbling the opponent was only 31.2% on the defensive half and 41.7% on the offensive half. The most common method of dribbling was a deceptive movement followed by a change of direction. The success rate of passing was 67.4% compared to the success rate of tackling the opponent (36.5%). The success rate of passing into space was only 41.8%. The success rate of shooting from 1st touch was only 37.8% and was not significantly different from the success rate of shooting from 2nd touch (46.4%).
- Conclusion:** The biggest reserve is in the players' ability to get around the opponent, both on the defensive and offensive half and there was almost no getting around in the undercount. Another deficiency was shooting outside the penalty area. Thus, based on this finding, coaches should focus on these activities in the training process.
- Key words:** soccer, youth, analysis, match, individual attacking game activities

Obsah

1. ÚVOD	9
2. TEORETICKÁ ČÁST	10
2. 1 Teorie sportovního výkonu a výkonnosti.....	10
2. 1. 1 Struktura sportovního výkonu.....	11
2. 1. 2 Faktory sportovního výkonu	11
2. 1. 3 Sportovní výkonnost	14
2. 2 Herní výkon ve fotbale IHV, THV.....	14
2. 2. 1 Individuální herní výkon.....	15
2. 2. 2 Týmový herní výkon.....	17
2. 3 Cíle a úkoly v dlouhodobém procesu dětí, mládeže a dospělých.....	18
2. 3. 1 Trénink dětí a mládeže.....	19
2. 3. 2 Rozdíl tréninku dětí a mládeže	20
2. 4 Charakteristika mladšího a staršího školního věku	21
2. 4. 1 Mladší školní věk.....	21
2. 4. 2 Starší školní věk.....	23
2. 5 Tréninkový proces v kategorii starší fotbalové přípravy.....	24
2. 5. 1 Obsah sportovní přípravy ve starší přípravce	25
2. 5. 2 Dovednosti ve starší přípravce.....	26
2. 5. 3. Individuální činnosti rozvíjené v kategorii U10 a U11	27
2. 6 Hodnocení herního výkonu ve fotbale	28
2. 7. Současný stav poznání	32
3. CÍLE, ÚKOLY, HYPOTÉZY	35
3. 1 Cíl práce	35
3. 2 Úkoly práce	35
3. 3 Hypotézy.....	35
4. METODIKA PRÁCE.....	36
4. 1 Výzkumný soubor	36
4. 2 Metody sběru dat.....	36
4. 3 Definice sledovaných proměnných	36
4. 3. 1 Obcházení soupeře	36
4. 3. 2 Přihrávka	38
4. 3. 3 Střelba	38

4. 4 Analýza dat	39
5. VÝSLEDKY PRÁCE.....	40
5. 1. Analýza 1. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha	40
5. 2. Analýza 2. zápasu AC Sparta Praha vs. Bohemians 1905 Praha	44
5. 3. Analýza 3. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha	48
5. 4. Analýza 4. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha	52
5. 5. Průměrná hodnota všech zápasů AC Sparta Praha.....	56
6. DISKUZE	60
7. ZÁVĚR.....	64
8. Seznam použité literatury	65

1. ÚVOD

Tuto práci jsem si vybral, protože sám jsem aktivním trenérem a zajímalo mě srovnání s hráči patřící mezi nejlepší v České republice. V mé bakalářské práci se budu zabývat problematice vyskytující v mládežnických kategoriích, konkrétně v kategorii starší přípravky U11 (věková kategorie do 11 let). Budu sledovat vybrané útočné herní činnosti jednotlivce, protože v současném moderním pojetí fotbalu je stále větší tlak na herní výkon a na kvalitu fotbalových dovedností. Tato kategorie je na rozmezí, kdy se v tréninkovém procesu zaměřuje kromě přechodu přes obránce, také na využití přihrávek. Dle mého názoru i přes to, že v tréninku je kladen velký důraz na obcházení soupeře, se v zápase souboje jeden na jednoho objevují méně často než by bylo potřebné a je to způsobené velkým tlakem na výsledek a svazování hráčů taktickými pokyny.

Zaměřovat se budu a cílem této práce bude zjistit z videozáznamů četnost a procentuální úspěšnost daných útočných herních dovedností jednotlivce, jako jsou obcházení soupeře, tam budeme sledovat, jestli bylo provedeno na útočné či obranné polovině, jakým způsobem a proti kolika obráncům, dále přihrávka jestli byla zahrána z jednoho nebo více dotyků na obsazeného nebo volného hráče a mnoho dalších, poslední sledovanou dovedností bude zakončení, u kterého bude analyzováno z jaké situace a prostoru bylo zakončeno.

2. TEORETICKÁ ČÁST

2. 1 Teorie sportovního výkonu a výkonnosti

Sportovní výkon je vyjádření specializovaných schopností sportovce v úmyslné činnosti, zaměřené na řešení pohybového zadání, který je vymezen pravidly daného sportu. „Sportovní výkon je jedním ze základních pojmů sportu a sportovního tréninku, realizuje se ve specifických pohybových činnostech, které charakterizuje dokonalá koordinace provedení, jejíž základem je komplexní ucelený projev řady tělesných a psychických funkcí člověka podpořený výkonovou motivací“ (Bedřich, 2006, 85).

Sportovní výkon je specifickým typem pohybového výkonu, při kterém sportovec usiluje o dosažení maximálního výkonu (Měkota & Cuberek, 2007). Jedná se o jednu z hlavních kategorií sportu a sportovního výkonu. Uskutečňuje se prostřednictvím specifických pohybových činností, jejichž obsahem je řešení úkolů, vymezených pravidly příslušného sportu, v nichž sportovec usiluje o maximální uplatnění výkonových předpokladů. Sportovní výkon je z aspektu adaptace výsledkem vrozených dispozic, vlivů sociálního prostředí a vlivů sportovního tréninku (Bedřich & Dovalil, 2009).

Výsledky činnosti jako kritérium úspěšnosti v soutěžích se hodnotí nejrůznějším způsobem, například fyzikálními měrnými jednotkami (vzdálenost, čas, hmotnost), počty zásahů (branky, koše, terče), dosažením finální situace (znemožnění odporu soupeře), subjektivním oceněním (body), případně kombinacemi uvedených způsobů. Získat potřebné znalosti o sportovních výkonech znamená vyhledávat a shromažďovat četné dílčí informace, ale především je integrovat a pro účely sportovního tréninku transformovat do roviny didaktické. Pro úspěšnou tréninkovou praxi to má zcela zásadní význam. Hlubší poznání obsahu sportovních výkonů, které jednotlivé typy kladou na organismus a osobnost sportovce patří ke stěžejním cestám hledání, jak zvyšovat výkonnost. Teoreticky nacházejí tyto myšlenky odraz konceptu struktury sportovního výkonu (Dovalil, J. et al. 2002).

Sportovní výkon je determinovaný celou řadou vnějších a vnitřních faktorů. Mezi vnější patří ty, které souvisí s přírodními, společenskými a ekonomickými podmínkami, se zdravotním a vědeckovýzkumným zabezpečením a s výchovně-vzdělávacím procesem (rodinné a širší sociální zázemí, trénink a podmínky). Netýkají se samotného tréninkového procesu, jsou to zejména vlivy klimatické, vliv výživy a pitného režimu,

psychologické podpůrné prostředky, biomechanické vlivy materiálů (např. povrchy drah, tretry) aj., (Bahenský, 2017).

2. 1. 1 Struktura sportovního výkonu

Co se týče struktury sportovního výkonu, jedná se především o zákonité uspořádání a propojení sítí vzájemných vztahů. Jednotlivé prvky mohou být somatického, fyziologického, motorického a psychického rázu. Ty jsou základními komponenty sportovního výkonu, které jej determinují a mluvíme zde o nich jako o faktorech, což je dílčí součást sportovního výkonu a má pro jeho průběh podstatný význam. V rámci struktury sportovního výkonu chápeme tyto faktory jako relativně samostatné součásti těchto výkonů. Vycházejí především ze somatických, kondičních, technických, taktických a psychických základů výkonu. Jejich společným rysem je to, že jsou ovlivnitelné tréninkem.

Strukturou sportovního výkonu rozumíme účelné uspořádání předpokladů a vztahů mezi nimi. Trenér by měl poznat nejen důležitost (hierarchii) jednotlivých předpokladů v rámci této struktury, ale i možnost jejich vzájemného zastoupení. Pro ovlivnění struktury výkonu hledá teorie i praxe odpověď na základní otázky ohledně faktorů, které ovlivňují výkon, podstatu těchto faktorů, důležitost jednotlivých faktorů pro výkon a vztahy mezi faktory (Kenney et al., 2015)

Z hlediska jejich hierarchie potom můžeme faktory rozdělit do tří kategorií:

- přímo určující (limitující) sportovní výkon,
- ve kterých stačí dosáhnout jejich určitou optimální úroveň rozvoje,
- doprovodné, resp. doplňující (Perič, 2006).

V důsledku dlouhotrvající postupné adaptace organismu sportovce se neustále zdokonaluje kvalita sportovního výkonu, která se mění s věkem a růstem sportovní výkonnosti a postupně se přizpůsobuje individuálním zvláštnostem organismu sportovce (Belej, 2001).

2. 1. 2 Faktory sportovního výkonu

Mezi hlavní vnitřní parametry, které souvisí s tělesnými, funkčními, psychickými a intelektuálními kapacitami organismu člověka, patří morfologické a funkční předpoklady, motorické dovednosti, somatická stavba, psychické vlastnosti, kondice,

taktické faktory, resp. předpoklady výkonu (Dovalil et al., 2012; Kenney et al., 2015; Powers, 2014; Vindušková et al., 2003).

V množině proměnných, které výkon ovlivňují a vytvářejí, rozlišujeme faktory somatické, které zahrnují konstituční znaky jedince vztahující se k příslušnému sportovnímu výkonu; faktory kondiční, což zahrnuje soubor pohybových schopností; faktory techniky, jenž souvisejí se specifickými sportovními dovednostmi a jejich technickou realizací; součást tvořivého jednání sportovce (činnostní myšlení, paměť, vzorce jednání jako taktické řešení) určují faktory taktiky a v neposlední řadě jsou to psychické faktory zahrnující kognitivní, emoční a motivační procesy uplatňované v řízení a regulaci jednání a vycházející z osobnosti sportovce.

Somatické faktory

Somatické faktory jako relativně stálé a ve značné míře geneticky podmíněné činitele hrají v řadě sportů významnou roli. Týkají se podpůrného systému, tj. kostry, svalstva, vazů a šlach, a z velké části vytvářejí biomechanické podmínky konkrétních sportovních činností. (Dovalil a kol., 2009)

Dovalil a kol. (2009) řadí k hlavním somatickým faktorům:

- Výška a hmotnost těla
- Délkové rozměry a poměry
- Složení těla
- Tělesný typ

Kondiční faktory

Za kondiční faktory sportovního výkonu se považují pohybové schopnosti. V každé pohybové činnosti, která tvoří obsah sportovních výkonů, lze identifikovat projevy síly, rychlosti, vytrvalosti, aj., jejich poměr se podle pohybových úkolů liší. Předpokládá se, že jde o projevy pohybových schopností člověka (Dovalil a kol. 2009).

Technické faktory

Technikou se rozumí účelný způsob řešení pohybového úkolu, který je v souladu s možnostmi jedince, s biomechanickými zákonitostmi pohybu a uskutečňuje se na základě neurofyziologických mechanismů řízení pohybu. Využívají se přitom i další

předpoklady sportovce, především kondiční, somatické i psychické. (Dovalil a kol., 2009)

Taktické faktory

Taktika ve fotbale hraje významnou roli ve sportovním výkonu. Pod pojmem taktika si lze představit podle Kolatha (2006) využití veškerých pravidly povolených možností, metod a prostředků, které jsou pro námi zvolený cíl potřebné.

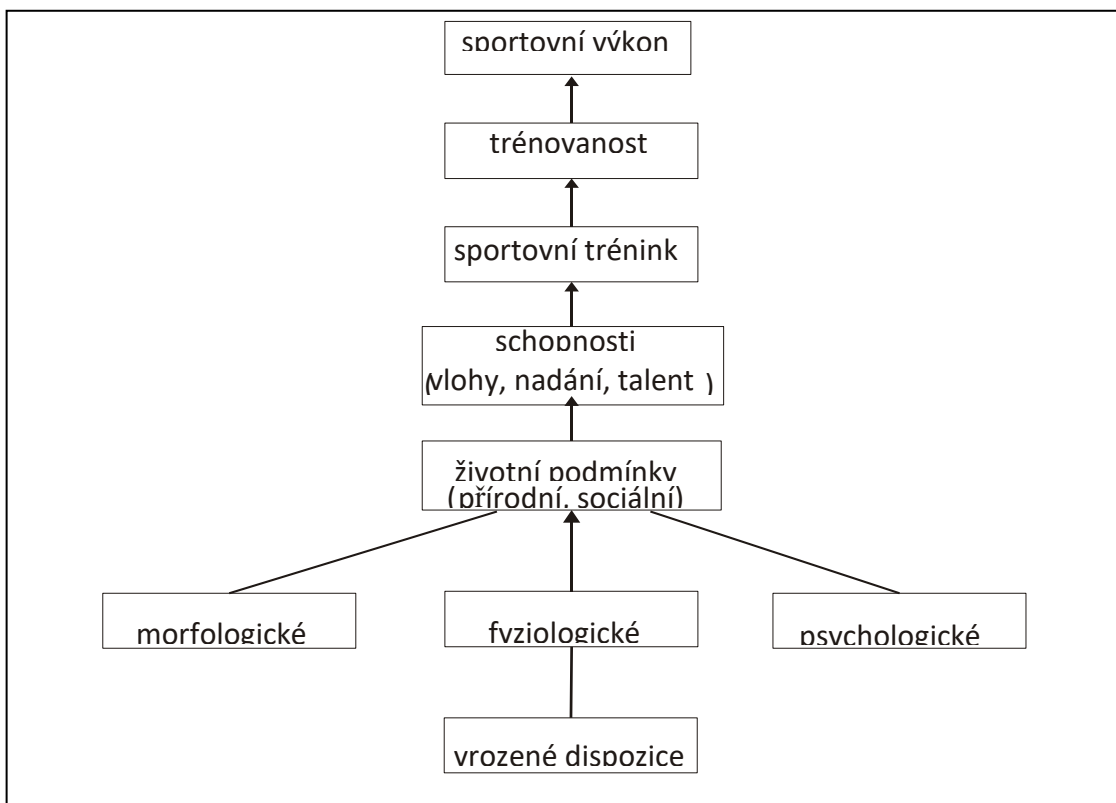
Psychické faktory

Faktory psychické mají u všech typů výkonů zásadní význam. Vyplývá to z mimořádné náročnosti soutěžních situací na psychiku člověka. Mezi psychické faktory, patří schopnosti senzorní, intelektuální a motivace. Lze sem také zařadit aktivační úroveň, neboť vypovídá o aktuálním psychickém stavu sportovce. Existuje ještě rozsáhlá množina dalších vlivů, které můžeme rovněž považovat za potenciální faktory výkonu. Jedná se o osobnostní předpoklady, jako je zaměření osobnosti, vlastnosti charakteru či temperament (Dovalil a kol., 2009).

2. 1. 3 Sportovní výkonnost

Schopnost podávat výkon opakovaně na poměrně stabilní úrovni vyjadřuje sportovní výkonnost. Její utváření se děje postupně a dlouhodobě a její úroveň je ovlivňována individuálními a věkovými zvláštnostmi sportovce, tréninkovými procesy či působením prostředí (Bedřich, 2006).

Sportovní výkonnost se utváří dlouhodobě a postupně a je výsledkem přirozeného růstu a vývoje člověka, okolních vlivů a vlastního sportovního tréninku. Zvyšování výkonnosti je proto třeba chápat v širších souvislostech. (viz obr. č. 1).

Obr. č. 1 - Formování sportovní výkonnosti (Dovalil, 2002)

Dispozice opakovaně podávat výkon je nazývána v odborné literatuře sportovní výkonností. Formuje se postupně a dlouhodobě a je výsledkem přirozeného růstu a vývoje jedince, vlivů prostředí a vlastního sportovního tréninku (Dovalil et al., 2012).

2. 2 Herní výkon ve fotbale IHV, THV

Herní výkon je dán určitým souborem faktorů, které jej podmiňují. Ty lze dělit podle různých kritérií. Votík (2005) tyto faktory dělí do dvou skupin, a to na dispoziční a situační. Tyto dvě skupiny představují velké množství různých faktorů, které se mohou

navzájem ovlivňovat, doplňovat i do určité míry zastupovat, a tak se různou měrou podílet na konečném herním výkonu.

Dispoziční faktory – jsou podmíněny předpoklady každého hráče k hernímu výkonu, kterými rozumíme úroveň jeho pohybových schopností a herních dovedností, kvalitu řídicí činnosti CNS, psychických procesů a osobnostní i somatické charakteristiky.

Situační faktory – jsou dány vnějšími podmínkami, ve kterých probíhá herní výkon, jejich složitostí a proměnlivostí

Podle Bedřicha (2006) je třeba z hlediska fotbalové odbornosti rozlišovat či hodnotit hru samotného hráče i týmu. Je tedy nutností posuzovat hru konkrétního hráče, tedy individuální herní výkon (IHV) nebo celého týmu, tedy týmový herní výkon (THV). Současný fotbal se vyznačuje velkou dynamičností a variabilitou, které jsou dány mj. nutností řešení jednotlivých fází utkání. Zřejmé jsou i stále se zvyšující požadavky na individuální a týmový herní výkon.

Fotbal je týmový sport. Z toho vyplývá, že ačkoliv se prohraje či vyhraje, nejedná se o neúspěch nebo úspěch jedince, ale celého mužstva. Je ovšem nutné, stejně jako u dalších sportovních her, odlišit individuální sportovní (herní) výkon, který je jakousi podmnožinou týmového sportovního (herního) výkonu. Samotný herní výkon lze definovat jako celkové množství intenzitou a kvalitou diferencované herní, fyzické a psychické činnosti vyprodukované hráčem v utkání. Jedná se o komplexní pohled, který poukazuje na ukazatele, které se integrují v individuálním herním výkonu a přímo či nepřímo utvářejí týmový herní výkon (Bedřich 2006).

Vztah mezi individuálním herním výkonem a týmovým herním výkonem je velice úzký. Nejdůležitější je samostatnost hráče, který se rozhoduje, jak nejvhodněji vyřešit nastalou herní situaci. Rozhodování hráče však musí být takové, aby přínos pro tým byl co největší. Podle Psotty et al. (2006), je efektivnost týmového herního výkonu přímo závislá na individuálním herním výkonu hráčů.

2.2.1 Individuální herní výkon

Individuální herní výkon vytváří základ týmového výkonu v utkání a jeho zkvalitnění v tréninkovém procesu se projeví zvýšením kvality týmového herního výkonu. Jedná se o formu herních činností jednotlivce, které se projevují souvislým řetězcem herních činností v utkání. Tyto činnosti můžeme popsat jako herní dovednosti. Jedná se například o zpracování míče, obejití bránícího protihráče či střely na branku. Jsou to

učením získané dispozice k účelnému jednání ve hře. Množství a kvalita osvojených herních činností vyjadřuje způsobilost hráče podílet se na týmovém herním výkonu (Votík & Zalabák, 2003).

Individuální herní výkon je systémem jednotlivých výkonů ve všech herních dovednostech, realizovaných ve specifických podmínkách utkání a jejich vzájemných vazeb, které zároveň tvoří subsystem v systému týmového herního výkonu. Individuálním herním výkonem tedy rozumíme kvalitu a kvantitu hráčem uskutečněného jednání v průběhu utkání. Kvalita jednání hráčů je určována 30 stupněm splnění herních úkolů, které stojí před hráči v každé jednotlivé herní situaci (Dovalil et al., 2002).

Individuální herní výkon ve fotbale je charakteristický tím, že se hráči musí rychle rozhodovat a samostatně, či ve spolupráci se spoluhráči řešit herní úkoly. Fotbal klade velké nároky na procesy vnímání, tvůrčího myšlení, rozhodování a na orientaci ve složitých herních situacích (Votík, 2005).

Při posuzování individuálního herního výkonu bychom si měli především všimnout (Votík & Zalabák, 2003):

- jak se hráč pohybuje po hřišti
- jak hráč plní svou roli na hřišti
- jak hráč komunikuje se spoluhráči
- jak sleduje hru a umí hru číst
- jak sleduje protihráče
- jak kvalitně dokáže přihrát
- jak kvalitně dokáže zpracovat míč
- jak dokáže vést míč
- jak dokáže obejít protihráče
- jak dokáže vystřelit
- jak reaguje na ztrátu míče

Při fotbalu mohou být na hráče kladeny značně rozdílné výkonnostní požadavky. Mezi cíli a nároky profesionálního fotbalisty a rekreačního hráče se rozprostírá široké výkonové spektrum. Čím větší jsou výkonové nároky, tím důležitější jsou pro formu tréninku a pro dosažení úspěchů při utkáních jednotlivé elementy, které přispívají ke komplexní výkonnosti při hře.

Složky IHV tvoří:

- herní dovednosti
- pohybové schopnosti
- somatické a psychické charakteristiky
- motorické provedení herních činností
- hybný systém a kvalita koordinace

2. 2. 2 Týmový herní výkon

Týmový herní výkon je dán kvalitou sociálních vztahů uvnitř sociální skupiny (v našem případě týmu), schopností jednotlivců podřídit individuální činnosti potřebám celku. Vrcholová úroveň představuje takový výkon, ve kterých je součinnost hráčů na jednotlivých pozicích vědomá a cílená. Zjednodušeně se dá říci, že se jedná o zónový posun hráče po hrací ploše, která je určována situací nebo momentem, kde se zrovna nachází míče. Flexibilita rozestavení hráčů v útočné fázi (snaha vstřelit branku) či v obranné fázi (snaha branku nedostat) se stala taktickým prostředkem (Votík & Zalabák 2011).

Týmový herní výkon založen na individuálních herních výkonech, které podléhají vzájemnému regulačnímu působení. Herní činnosti jednotlivce, jimiž se hráči podílejí na týmovém výkonu, disponují společným cílem, a to dosažením co nejlepšího výsledku v utkání (Dovalil et al., 2002).

Týmový herní výkon chápeme jako výkon sociální skupiny zvláštního druhu, založený na individuálních výkonech hráčů, podléhajících vzájemnému regulačnímu působení, jež se projevuje tím, že hráči ovlivňují svoje jednání i chování skupiny jako celku. K rozhodujícím parametrům výkonu družstva patří koheze, participace a autorita. Jednotlivci ovlivňují hru družstva a družstvo působí na jednotlivce, kteří následně ovlivňují své chování (Choutka, 1981).

Týmový herní výkon je podmíněn individuálním herním výkonem všech členů mužstva, ale není jejich pouhým souhrnem. Individuální herní výkony se navzájem doplňují a podléhají vzájemné regulaci v rámci týmu. Finální herní výkon mužstva je závislý na dynamice vztahů, sociální soudržnosti, úrovni komunikace a motivaci hráčů něčeho dosáhnout. Mezi výrazné činitele týmového herního výkonu patří míra spolupráce a kvalita součinnosti hráčů při realizaci herních činností. Cílem tréninkového procesu zaměřeného na rozvoj týmového herního výkonu je zdokonalování struktury mužstva ve

smyslu optimalizace rolí všech hráčů, organizace činností a vztahů mezi nimi (Votík & Zalabák, 2003).

Při posuzování týmového herního výkonu sledujeme (Votík & Zalabák, 2003):

- jak hráči využívají celou hrací plochu
- jaká je komunikace mezi hráči
- jak si hráči vzájemně rozumí při kombinaci
- jak je hra mužstva plynulá
- jaké je procentuální držení míče mužstva
- jak mužstvo míč ztrácí a získává
- jaké je zapojení hráčů do útočných či obranných činností
- jaké je chování hráčů v jednotlivých herních situacích
- jak často dochází k ohrožení branky soupeře
- zda si hráči dokáží vyhovět
- zda jsou splňovány taktické pokyny

Votík (2005) uvádí, že THV je sice podmíněn individuálními výkony všech členů mužstva, ale není jejich pouhým souhrnem. Jednotlivé IHV se navzájem doplňují, kompenzují, a podléhají také vzájemnému regulačnímu působení. Na THV se nelze dívat jako na prostý součet jednotlivých IHV, je nutný pohled nejen na kvantitu v jednotlivých IHV, ale zejména na kvalitu jednotlivých vztahů mezi danými prvky a jejich vnitřních vlastností (Süss, 2003.). Herní činnosti jednotlivce, jimiž se hráči podílejí na výkonu, mají současně kooperační a kompetiční charakter (Fajfer, 2005)

2. 3 Cíle a úkoly v dlouhodobém procesu dětí, mládeže a dospělých

Hlavním cílem tréninku dospělých je úspěch v soutěži, tudíž hlavním úkolem je příprava na soutěž. Obsah tréninku je podstatně ovlivňován tréninkovými cykly (mikro-mezo-makro), aktuální výkonností družstva a požadavky nejbližších důležitých utkání. Tyto faktory by měly v tréninku mládeže stát v pozadí. Hlavním cílem tréninku mládeže je prostřednictvím oblíbené sportovní činnosti mobilizovat přirozené schopnosti mladého hráče k co nejdokonalejšímu osvojení všech složek herní způsobilosti. Hlavním úkolem tréninku mládeže je hráče sportovní hře učít a naučit. Vlastní obsah tréninku je určován především velkým množstvím dovedností, kterým se mají hráči postupně naučit. K nácviku a procvičení každého okruhu dovedností je vždy zapotřebí

většího počtu tréninkových jednotek a není vhodné měnit obsah tréninku každý týden (Votík, 2003).

2. 3. 1 Trénink dětí a mládeže

Přístup k tréninku dětí a mládeže přináší náročné úkoly výchovně vzdělávacího procesu, které jsou schopni řešit pouze vzdělání trenéři s odpovídajícím příspěvkem školy, rodiny, klubu, případně dalších institucí. Společně se tak významnou měrou podílejí na procesu utváření základů herní dokonalosti mladých fotbalistů se snahou o to, co v konečné fázi – dospělosti nazýváme sportovní mistrovství. Pro dosažení maximálních výkonů je krátkodobý tréninkový proces nedostatečný, příprava by tedy měla začít už v relativně nízkém věku (Fajfer, 2005).

V kategoriích mládeže musíme respektovat biologické zvláštnosti hráčů a jejich stav trénovanosti (bereme v potaz somatické a morfologické predispozice – čili opět přistupovat individuálně např. při posilovacím tréninku nelze klást stejné požadavky u různých hráčských somatotypů (Buzek, 2003). Je-li první etapa „zlatého věku motoriky“ (do nástupu puberty) ve vývoji mladého hráče fotbalu všeobecně brána za první optimální období vybudovat pevné základy individuální techniky, taktiky, rychlosti, obratnosti atd. a to ve spojení s „uměním hrát fotbal“, pak období po odeznění puberty (od 16 let) je chápáno za druhou etapu tohoto „zlatého věku“ (Sivek, 2007).

Za hlavní tréninkovou charakteristiku u družstev dětí považujeme skutečnost, že jde v první řadě o proces učební (vzdělávací) a až v druhé řadě o proces zdatností. Jde tedy především o vytvoření nových pohybových programů v rámci nervosvalové soustavy, a to jak programů specifických pro fotbal, tak programů použitelných všeobecněji i v jiných pohybových činnostech. Také zaměření obsahu tréninku vyplývá hlavně z faktu, že zvláště mladší školní věk je obdobím nejpříznivějším pro motorické učení a pro rozvoj určitých pohybových schopností (Votík, 2003).

Za další důležitou charakteristiku tréninku pokládáme perspektivnost. V tréninku dospělých můžeme považovat za preferovaný kratší časový horizont. Rozhodující je „ted“, toto utkání, tato sezona. V tréninku dětí nemůže chybět zaměřenost na přítomnost, je však zastíněna zaměřením do budoucna. Další významná tréninková charakteristika je podmíněna rozdíly mezi dětským a dospělým organizmem. Zatímco u dospělých je v určitých obdobích ročního tréninkového cyklu žádoucí maximalizace

zatížení, u mládeže dbáme na přiměřenost zatížení vzhledem k věkovým zvláštnostem rostoucího organismu (Votík, 2003).

2. 3. 2 Rozdíl tréninku dětí a mládeže

Vzhledem k citlivosti mladého organismu můžeme pozorovat častější výkyvy ve výkonnosti hráčů družstva. V takovém případě bychom jako trenéři měli zvážit možnosti příčin takového stavu. Nejde vždy o netrénovanost, opak může být pravdou. Častými příčinami jsou například přílišné požadavky v tréninku a utkáních, které dítě nemůže zvládnout. Dále nedostatečné nacvičení některých dovedností či ustálení výkonnosti v průběhu dlouhodobého tréninku, známé jako Plató efekt. Tyto rozdílnosti je třeba respektovat (Procházka, Buzek 1999). Tyto informace jsou důkazem nutné diferenciaci v zaměření jak tréninku hráčů stejného věku, tak hráčů vyšších věkových kategorií. S přibývajícím věkem a moderním pojetím hry fotbalu požadavky na výkonnost stále stoupají. Proto je důležité diferencovat mnohem důrazněji trénink mládeže a dospělých.

Tabulka č. 1: Přehled rozdílů tréninku mládeže a dospělých (Fajfer 2005)

Faktory	Trénink mládeže	Trénink dospělých
Hlavní cíl	Rozvoj herního výkonu	Úspěch v soutěži
Tréninkové rysy	Učební, výchovné	Zdatnostní, pracovní
Priorita herního výkonu	Individuální herní výkon	Týmový herní výkon
Výchova	Spolupráce s rodiči	Osobní nezávislost hráče
Význam utkání	Kontrolní a rozvíjející	Cílová činnost
Hodnocení výkonu v utkání	Po utkání bez dlouhých rozborů	S časovým odstupem
Didaktická činnost trenéra	Odlišné nároky na vedení tréninkové jednotky, pestřejší škála didaktických a řídicích stylů	
Obsah tréninku	Menší vliv periodizace	Větší vliv periodizace
Konečné výsledky trenérské práce	Viditelné obvykle až s víceletým odstupem	Viditelné téměř souběžně s tréninkovým procesem

2. 4 Charakteristika mladšího a staršího školního věku

Důležité je dobře znát anatomické zákonitosti a funkční rozvoj dětí, abychom byli efektivní při výběru výchovných a vzdělávacích metod vedoucích k motorickému vývoji a učení. Specifika pohybové aktivity dětí mladšího školního se od staršího školního věku liší. Pohybová aktivita dětí mladšího školního věku, je typická svou spontánností. Děti mají většinou velmi intenzivní tělesné zatížení, které je však příliš fyzicky neunavuje, protože zatěžování tělesných skupin si neuvědomují. Děti v tomto věkovém období se vyznačují rychlým střídáním intenzivní pohybové aktivity s pasivní relaxací. Častěji však odpočívají aktivním způsobem. Své tělesné zatížení tímto způsobem nerovnoměrně zatěžují. Dále je v tomto věkovém období charakteristická rychlá regenerace sil v poměrně krátkém čase.

2. 4. 1 Mladší školní věk

V mladším školním věku mají děti dobré a pevné základy (vrozené předpoklady) pro rozvoj osobnosti. Tyto předpoklady je nutné rozvíjet, aby neměly v pozdějším věku nedostatek zájmů. Již v tomto věku si vytváří předpoklady pro další léta, zda budou schopny a budou mít chuť vyhledávat možnosti sportu a aktivního zapojení. Je tedy nutné rozvíjet zdravý životní styl, vytvářet kladný vztah k sobě samému, rozvíjet bohatost zájmů (nejen sportovních) a dobrou kondici (Perič, 2004).

Vágnerová (2012) píše o školním věku jako o období, které začíná oficiálním vstupem do společnosti, zahájením školní docházky. Dítě se musí začít prosazovat v širších sociálních skupinách, naučit se uplatňovat ve vztahu k požadavkům dospělých i mezi vrstevníky. Dítě potřebuje cítit úspěch, dostávat za své výkony pozitivní hodnocení a cítit, že je ostatními akceptováno.

Tělesný vývoj

Období mladšího školního věku je označováno za tzv. druhé dětství. Období se vyznačuje relativním vývojovým klidem, kdy nedochází k výrazným změnám. Děti přecházejí z období první vytáhlosti do období pomalého růstu a vývoje. Během tohoto období se u dětí plynule mění stavba těla. Mění se tvar těla a poměry končetin k tělu. Růst jednotlivých částí těla vykazuje různou rychlost. Končetiny se postupně prodlužují a rostou rychleji než trup. Hlava roste pozvolna a postupně ztrácí velikostní podíl, který měla v predešlém období. Postupně začíná přibývat také podkožní tuková vrstva a děti získávají plnější tvary. Toto období můžeme označit za období rovnoměrného růstu

výšky a hmotnosti. Tempo růstu je klidné a pravidelné. V průběhu tohoto období se neustále vyvíjí kosti a pokračuje jejich osifikace. Kloubní spojení jsou měkká a velmi pružná. Postupně dochází k ustálení zakřivení páteře. Vývoj mozku je již ukončen, nervový systém je dostatečně zralý, ale neustále se zdokonaluje. Proto můžeme do cvičení dětí postupně zařazovat složitější, koordinačně náročné pohyby. Období mladšího školního věku je příznivé pro vznik nových podmíněných reflexů. Soustavně se vyvíjí také vnitřní orgány, krevní oběh a plíce (Perič, 2004; Suchý a kol., 1970).

Psychický vývoj

Myšlení dětí v mladším školním věku je mnohem rozvinutější než na předchozím vývojovém stupni, na druhé straně to ještě není abstraktní myšlení dospělého. Myšlení již respektuje zákony logiky a děti se zajímají o to, jaká je skutečnost, chtějí ji poznat do podrobností a objektivně. Morální vývoj v tomto období – podobně jako vývoj intelektový – představuje přechodnou formu mezi dětstvím a dospělostí. Dítě se chová podle příkazů a zákazů rodičů a učitelů, očekává za to pochvalu a ta mu přináší uspokojení (Čáp, Mareš, 2001). Dítě se učí různým formám sociální interakce a komunikace s různými lidmi – členy rodiny, učiteli, spolužáky. Mnoho záleží na předchozích zkušenostech dítěte v sociální interakci a komunikaci; znevýhodněny jsou například děti, které nemají sourozence, nechodily do mateřské školy atd. Skupina vrstevníků negativně hodnotí pohybově neobratné děti, zejména chlapce.

Motorický vývoj

Mladší školní věk je obdobím získávání, zdokonalování a upevňování schopností, zručností a pohybových návyků. Děti se z počátku seznamují s jednoduchými herními činnostmi, ke kterým postupně přibývají nové, náročnější sportovní hry, aktivity, terénní hry, atletická a akrobační cvičení s obtížnějšími úkoly. Neustále se rozvíjí psychomotorika, neuromotorika a v rámci její stimulace se orientuje na oblasti jemné a hrubé motoriky. Důležitý je rozvoj koordinace a rovnováhy (Blahutková, 2003; Perič, 2004).

Mezi percepcí (vnímáním) a chtěným pohybem nedochází vždy k souladu. Cvičením se však dá dosáhnout značného zlepšení. Děti projevují zájem o všechny přirozené pohybové činnosti (běhy, skoky, hry atd.). Ke všem pohybovým aktivitám přistupují spontánně – motivace je vesměs bezproblémová. Při sportovních činnostech se

zaměřujeme zejména na rozvoj rychlosti a obratnosti, vyloženě silovým a vytrvalostním cvičením se vyhýbáme (Buzek a kol., 2007).

2. 4. 2 Starší školní věk

Období staršího školního věku je částí vývojové fáze dospívání. Ta ve své celé délce trvá zhruba do dvacátého roku života a dochází v ní k celkové proměně osobnosti v oblasti somatické, psychické i sociální. Pojem starší školní věk nezahrnuje ale celou fázi dospívání. Starší školní věk je dán začátkem dospívání, tzn. jedenáctým až dvanáctým rokem a trvá zhruba do patnácti let. Období staršího školního věku plně obsahuje fázi prepuberty, prvního období dospívání, které trvá zhruba do třinácti let a vlastní puberty trvající zhruba do patnáctého roku věku dítěte. (Špaňhelová, 2008)

Tělesný vývoj

Toto období je charakterizováno velice složitým vývojem, spojeným s celou řadou významných změn. Kolem 12. roku nastupuje období puberty, které definitivně utváří organismus pro další život, dítě se postupně vyvíjí v dospělého člověka. Období dospívání silně ovlivňuje motoriku dítěte. Růst kostry a svalstva, zvláště končetin, je nerovnoměrný, někdy až překotný. Dochází k určité nerovnováze, která se projevuje i v pohybu. V tomto období vznikají již typické ženské a mužské morfologické znaky. Vzhledem k tomu, že svalstvo roste rychleji do délky než do šířky, mají děti v tomto období relativně menší sílu. Tyto veškeré růstové nerovnoměrnosti i funkční disharmonie v organismu mají silný vliv na motoriku.

Motorický vývoj

Ve starším školním věku se stále více prohlubují rozdíly ve výkonnosti související se všemi pohybovými schopnostmi z hlediska pohlaví. Aerobní vytrvalost je v tomto věkovém období velmi progresivní. U děvčat však takto progresivnost trvá zhruba do 13 let. Dále se velmi rychle vyvíjí rychlostní schopnosti. U děvčat se sice také akcelerace zlepšuje, ale postupně se zpomaluje a svého vrcholu dosahuje již v 15 letech. Dynamická a explozivní síla je také progresivnější u chlapců. Důležitý je pro žáky všestranný rozvoj pohybových dovedností a přiměřené zatěžování. Podporovat bychom měli spontánní pohybovou činnost i postupný rozvoj všech motorických schopností. Z fyziologického hlediska nesmíme zapomínat i na správný přísun živin jako jsou tuky, cukry a bílkoviny.

Emoční vývoj

Prožívané emoce jsou v tomto období mnohem intenzivnější a začínají se více diferencovat. Emoční reakce pubescentů bývají velmi proměnlivé a často ne úplně přiměřené vyvolávajícím podnětům, tudíž děti často ani nejsou schopny vysvětlit si jejich příčinu a ovládat jejich projevy. Ke stabilizaci emočního prožívání dochází až v pozdní adolescenci (Macek, 2003). Do té doby na okolí mohou tyto projevy působit jako nedostatek sebeovládání, nízká frustrační tolerance, přecitlivělost či proměnlivost nálad, a to může přispívat ke vzniku konfliktů a následně zvyšovat míru negativního prožívání dospívajících. S tím souvisí i výrazný vliv rodičovského výchovného stylu na vývoj emoční regulace, v případě liberální výchovy je zvládání emocí slabší (Jabeen, Anis-ul-Haque, & Riaz, 2013).

2. 5 Tréninkový proces v kategorii starší fotbalové přípravky

Trénink ve starší přípravce má několik klíčových bodů, které je třeba podporovat, dodržovat a pomoci rozvíjet (Plachý, Procházka, 2014). Jedním z hlavních bodů je hledání vzorů. Mladí fotbalisté se neustále snaží napodobovat slavné hráče a často slycháme měnit jejich jména i každý měsíc podle toho, co zrovna daný hráč předvedl za fintu. Mnohdy ale hráče zaujme jiná věc, nežli je výkon hráč, a to je v současné době jaké má kopačky, účes, případně v jakém autě jezdí. Úlohou trenéra je dětem ukázat správný vzor, tzn. jak by se především měl chovat profesionální fotbalista a co vše by na hřišti měl ukázat.

Druhým klíčovým bodem je přechod na větší rozměr hřiště a s tím souvisí i vyšší počet hráčů na hřišti, kdy se mohou vytvořit již tři herní řady. Tím se přibližujeme „velkému“ fotbalu. Nesmírně důležité je dodržovat neustále útočné i obranné herní úkoly tak, abychom všechny hráče naučili zodpovědnosti za útok i obranu a zároveň i podpořili týmovou spolupráci a synergii (Rusca, 1999). Stále je zásadním momentem i střídání hráčských postů, aby si každý vyzkoušel hrát všude, a tak zároveň zjistil i náročnost dané pozice (Plachý, Procházka, 2014). Mezi utkáním a tréninkem se nedělají rozdíly, hráči by měly hrát uvolněně, ale s velkým nasazením.

U starší přípravky stále upřednostňujeme individuální herní výkon před týmovým. Zásadním je v tomto případě trenér, který by měl děti nabádat k odvaze, a hlavně zdravému sebevědomí, aby hráči zkoušeli obejít protihráče i v obtížné situaci spíše než využít možnost přihrávky. Jednoznačně by individuální řešení mělo být prioritou.

Prioritou stále je útočné myšlení hráčů, tedy útočná fáze celého týmu. Všichni hráči by měli podporovat své spoluhráče v útoku a vytvářet tak další možnost pro případnou přihrávku nebo kombinaci. U elitních dětí už se pochopitelně můžeme bavit i o obranné fázi, ale stále není tak důležitá jako útočná. Hlavním znakem obranné fáze by mělo být okamžité získání míče bez faulu.

V neposlední řadě se trenér musí zaměřit na tělesnou a pohybovou stránku hráče a jejím rozvoji (Robertson et al., 2008). Důležitou položkou na seznamu stále zůstává koordinace, rychlost a síla z pohybových schopností (Plachý, Procházka, 2014). Je potřeba zařadit cvičení na rychlost se změnou směru, tedy podpora agility a všestranný pohybový rozvoj (překážkové dráhy, lezení, gymnastické prvky apod.), což kompenzuje specifickou fotbalovou zátěž a zároveň podněcuje rychlejší učení se novým pohybům, tedy dovednostem. Další složkou je technika běhu. Ta by měla být zařazena do tréninkového procesu kvůli ekonomizaci pohybu a tím zlepšení rychlosti a lokomoce obecně. Zapomínat se určitě nesmí ani na fotbalovou techniku. Děti jsou stále v senzitivním období pro učení se dovednostem a je třeba jim vytvářet možnost pro tento rozvoj pomocí složitějších pohybů s míčem, různých kliček a jejich spojování (Kirkendall, 2013). Pravidelně by se měla zařazovat kompenzační cvičení po každém tréninku. Má to preventivní účinky a zároveň se tím vytváří dobré návyky.

2. 5. 1 Obsah sportovní přípravy ve starší přípravce

Co se týče obsahu sportovní přípravy v kategorii starší přípravky, je opět důležité plynule navázat na práci z mladší přípravky. Trenéři by měli připravovat tréninky tak, aby se hráči zdokonalovali v již zvládnutých dovednostech a dále je trochu obměňovali. Zároveň je důležité, aby hráči zvládali již vnímat více podnětů při řešení různých herních situací (vnímat více spoluhráčů, soupeře, jiné možnosti řešení). Hráč jakožto jednotlivec by měl v této kategorii již zvládat přihrávky přesně na stanovený cíl, problém by mu také neměla činit přihrávka přímo vzduchem na svého spoluhráče a rovněž přihra vnitřním nártem. Při tréninku starší přípravky se dále jako trenéři zaměřujeme na driblink, vedení míče s obcházením soupeře (do tohoto cvičení zařazujeme slalom s různými úkoly, všemožné druhy kliček atd.).

Dále se snažíme o schopnost hráče uvolnit se, naběhnout si do správného prostoru, výběr místa. Z herních dovedností jednotlivce sem dále patří zpracování míče po odrazu, hra tělem, střelba po souboji 1 na 1, různé střelecké soutěže a hra hlavou. Jako trenéři starší přípravky se v tréninku také zaměřujeme již na jednoduché herní

kombinace, které jsou zejména založené na přihrávce a postupné výměně místa často zakončené střelbou. V průpravných hrách se pak snažíme, aby hráči hráli na jednu branku například 1:1, 2:2, maximálně 3:3. Je zde pak mnoho doteků s míčem pro každého hráče, všichni hráči jsou zapojeni (Fajfer, 2005).

Obsahem cvičení by také měly být hry na koordinační schopnosti, do kterých můžeme zařadit běžecké hry s obratností, štafety s míčem, hry s chytáním míče, nohejbal přes provaz, rychlostní schopnosti s míčem, vytrvalostní schopnosti v krátkých průpravných hrách (max. 12 minut). Dále také zdokonalování síly nohou pomocí cviků s vlastní váhou (Ondřej 1990).

Obecně by trénink měl obsahovat (Plachý a Procházka, 2014):

- Rozcvičení – individuální činnost s míčem (každý hráč má míč)
- Rychlostně-silově-obratnostní cvičení (s/bez míče) – podpora obecné koordinace a všestranného pohybového rozvoje
- Herní cvičení či průpravné hry 1:1, 2:2, 3:3 apod. – herní situace vyskytující se v utkání
- Domácí úkoly, kompenzační cvičení a strečink (forma strečinku může být i protahování doma).

2. 5. 2 Dovednosti ve starší přípravce

Ve věku starší přípravky by každý fotbalista měl být již obeznámen se základy hygieny těla a každodenně je také využívat. Měl by zvládat překážky, být soutěživý, ctíždostivý a umět všechny tyto schopnosti využívat v tréninkovém procesu, ale i v životě. Co se týče herních vlastností, desetiletý fotbalista by měl bez potíží umět zpracovat míč i pod tlakem, dále vést míč a dokázat se uvolnit přes protihráče, umět různé varianty kliček, dokázat obsadit i hráče který není zrovna na míči, dokázat vystřelit i přes dotírajícího protihráče. Pro tým celkově je také důležité, aby všichni hráči dokázali spolupracovat ve skupině a mít kooperační myšlení. Předpokládat, kam mi spoluhráč naběhne, nebo kam bude dělat kličku a dle toho si naběhnout. Je zde také výčet věcí, které by hráči v této kategorii naopak již dělat neměli. Patří sem přisedávání míče při střelbě. U toho je velmi důležitý zásah trenéra, který vede hráče ke správnému provedení. U mladší přípravky často dochází při hře k tomu, že všichni hráči běží za míčem a tvoří se shluk hráčů. (Fajfer, 2005).

Ve starší přípravce je důležité tomuto již zamezit, trenér vstupuje do hry a snaží se hráče vést ke správnému postavení. Dále bychom měli v této kategorii odstranit ze hry bezúčelný výběr místa a napomínat hráče, kteří se při hře pohybují jen po vertikále. Je jasné, že vše je velmi individuální. Na světě je spousta talentovaných fotbalistů, kteří vše zvládají mnohem dříve a ani je to nestojí tolik úsilí. Dále jsou zde hráči, kteří nemají tolik potřebný talent a vše musí tvrdě pilovat. Pro nás trenéry je ale dobré vědět, co zhruba by hráči měli v jakém věku umět a snaží se tomu tedy přizpůsobovat trénink. Často se mi stane, že mám v týmu hráče, který zvládne dané cvičení hned napoprvé, jiní hráči zase potřebují čas, než novou výzvu překonají. Zde je důležité být z hlediska trenéra trpělivý, výsledek se jistě dříve či později dostaví.(Fajfer, 2005).

2. 5. 3. Individuální činnosti rozvíjené v kategorii U10 a U11

Jedná se o hlubší rozvoj a návaznost na dovednosti přenesené z mladších kategorií a učení nových dovedností, na které v mladší přípravce nebyl kladen takový důraz.

Vytváření konceptu hry a taktické chápání

Hráči se učí hře rozumět, častěji se objevuje přenášení hry na delší vzdálenost. Můžeme navádět hráče také na výhodu průnikové přihrávky, zařazujeme prvky jako výměna místa (uvolnění místa), odskočení do volného prostoru, a novější jsou časované přihrávky do prostoru. Více se zde může objevovat zakončení z prvního doteku. Nově zařazujeme i spolupráci dvojic v obranné činnosti.

Zpracování míče

Základem pro zpracování letícího míče je odhad a cit na míč. Ten si můžeme zprvu osvojit při „žonglování“. Ve starší přípravce bychom chtěli vidět již různé druhy zpracování jako tlumení placírkou, vnějším stranou („šajtlí“) nebo špičkou nohy. Hráč by měl být schopen aktivně vést míč bezprostředně po zpracování. Jinak řečeno, přebírat ho do pohybu.

Hlavičkování

Při schopnosti cíleně přihrát míč vzduchem se hráči musejí pro více variant rozehry naučit dovednost hlavičkování a tím cíleně usměrnit letící míč. Hlavičkování má určitou posloupnost, kde si nejprve hráč sám nahazuje míč a poté se přechází postupně k nadhozu od trenéra či spoluhráče. U hráčů poté pozorujeme místo kontaktu s míčem a polohu hlavy při hlavičce.

Chytání míče a činnost v brance

Ve starší přípravce již můžeme poskytnout více prostoru pro specializaci brankáře. Ty vybíráme podle několika kritérií. Nejdůležitější je, aby to hráče bavilo a nebál se míče. Poté hledíme také na jeho tělesné předpoklady, nejčastěji na tělesnou výšku, která se dá přibližně odhadnout dle vzrůstu rodičů. V tomto věku jde teprve o počátek specializace, takže brankář se stále velmi často dostává do hry jako hráč v poli. Brankář se pak na speciálním tréninku učí různé způsoby chytání míče dle toho, zda letí vzduchem, či po zemi. Učí se také různé způsoby roze hry (přihrávka po zemi, přihrávka vzduchem či výhozem).

Standardní situace

Vhazování míče by již mělo být prováděno rukama. To vede k lepšímu pohybu nabíhajících hráčů, ale také ke zlepšení zpracování. (Plachý, Procházka, 2019)

2. 6 Hodnocení herního výkonu ve fotbale

Fajfer (2005) uvádí, že existuje velké množství diagnostických metod (technik, postupů). Podle charakteristického znaku získávání údajů rozlišujeme: pozorování, pozorování doplněné záznamem, posuzování, testování, experiment, dotazovací techniky, dotazník, anamnézu, ústní zkoušku, atd. Výsledky šetření jsou diagnostické údaje buď ve formě slovních výpovědí či objektivně pozorovatelné a měřitelné údaje, jež slouží jako indikátory, podle nichž diagnostický jev hodnotíme.

Jsou vyjadřovány jednak kvalitativně, jednak kvantitativně. Charakteristickým rysem moderního přístupu je snaha o využívání kvantifikace, tj. těch postupů, které jsou založeny na měření. Individuální herní výkon jednotlivce a herní výkon družstva můžeme hodnotit na základě údajů získaných pomocí přímého pozorování a posuzování v utkání, ze zápisu o utkání, z technického záznamu o utkání, ze stenografu utkání a z videozáznamu. (Dobrá, Velenský E., 1980).

Pro běžnou diagnózu výkonu družstva a jednotlivců se používá přímé pozorování a posuzování. Díky pozorování zjišťujeme především kvalitu provedení systému hry družstva, dále kvalitu herních kombinací a herních činností jednotlivce, a na základě posuzování můžeme sestavit pořadí jednotlivců podle jejich celkové výkonnosti (Dobrá, Velenský E., 1980).

Chceme-li získat více informací o struktuře a fungování hry, používáme systematický přístup k diskuzi o modelování kolektivních sportů. Ve strukturách fotbalového zápasu byla dříve hra považována za celkový projev týmu. Analyzoval se týmový herní výkon. Dnes se více zaměřujeme na jednotlivé hráče jako na základní jednotku v týmu (Ali & Farraly, 1990).

Podle Hendla (2004), získáme údaje pro hodnocení herního výkonu pomocí záznamu o utkání, a to nejčastěji v podobě:

- statického záznamu,
- grafického záznamu,
- videozáznamu.

Dále, podle Hendla (2004) platí, že v případě objektivních metod se převážně přistupuje k hodnocení výkonu na základě zcela objektivně zjištěné kvantity a kvality daných složek přímo v utkání. Tento typ hodnocení vychází z pozorování a analýzy činnosti hráčů při utkání. Validita a spolehlivost těchto postupů objektivního hodnocení je předurčuje k použití vyspělých družstev ve vrcholovém fotbale. V případě tohoto postupu je výkon hráče rozložen na jednotlivé složky, nejčastěji na herní činnosti jednotlivce, které v průběhu utkání sledujeme. Statistickou analýzu těchto složek provádíme podle předem stanovené metodiky. Hodnocení kvality jednotlivých složek se sice uskutečňuje subjektivním posouzením, ale zařazením do předem jasně definovaných, kvalitativních stupňů s přesně stanoveným koeficientem významnosti dává možnost objektivního hodnocení.

Votík (2005) popsal, co při posuzování individuálního herního výkonu ve fotbale sledujeme:

- Jak se hráč pohybuje po hřišti vzhledem ke své roli.
- Součinnost, jak spolupracuje, co sleduje (jen míč nebo i spoluhráče a protihráče).
- Jak vidí soupeře, sleduje protihráče s míčem i bez míče.
- Zda a jak dovede přihrát, prostor kam směřují přihrávky.
- Zda a jak dostane míč pod kontrolu (zpracuje míč).
- Jak dovede vést míč, zastavit se s míčem, obejít protihráče.
- Odkud a jakým způsobem dovede vystřelit.
- Co hráč udělá, když ztratí míč.
- Specifické, originální způsoby řešení herních situací.

- Rozhodnost, odvahu, důraz v osobních soubojích.
- Úspěšnost řešení situací 1:1 (útočných i obranných).
- Psychickou odolnost.
- Schopnost předvídat, číst hru.
- Schopnost orientace v čase a prostoru.
- Rychlost reakce na změny herní situace.

Ve srovnání s ostatními sporty fotbal při využívání videotechniky stále ještě lehce zaostává (Kollath, 2006).

Jednotlivé části individuálního herního výkonu, které jsou považovány za subsystemy týmového herního výkonu. Vzájemným vztahem mezi jednotlivými subsystemy IHV a jejich samostatnými vlastnostmi je tvořen systém týmového herního výkonu. Nelze se tedy dívat na THV jako na prostý součet jednotlivých IHV, jak k tomu občas trenéři v praxi inklinují. Je nutný pohled nejen na kvantitu v jednotlivých IHV, ale zejména na kvalitu jednotlivých a vztahů mezi danými prvky a jejich vnitřních vlastností (Buzek et al., 2007).

Bedřich (1999) uvádí, že objektivní určení struktury herního výkonu předpokládá spolupráci teorie, praxe a výzkumu. Kromě toho vyžaduje odhalení pro výkonnost relevantních (podstatných, rozhodujících) znaků a stanovení míry vlivu identifikovaných znaků. Pro sledování a hodnocení herního výkonu používáme níže uvedené metody:

1) Pozorování – znamenající záměrné, plánovité sledování hry, hráčů a jejich činností. Tato metoda je většinou spojena a kombinována s písemným, grafickým (prostorové vztahy, herní situace, kombinace atd.), zvukovým (diktafon), obrazovým (video – umožňující sledování herních činností jednotlivce a jejich účelnost) záznamem. Videozáznam lze využít mj. k odborné analýze, propagaci, výchově aj. Obsahem metody, vzhledem k cílům pozorování bývá obvykle:

- celková aktivita hráče (hráčů),
- četnost a úspěšnost v herních činnostech,
- řešení herních situací jednotlivcem, v bloku, týmem (hlavně v kritických momentech průběhu a vývoje utkání),
- hráčská realizace stanovených cílů trenérem v konkrétním taktickém záměru
- chování hráče (morálně – volní vlastnosti)

- hráčské osobnosti (přednosti, nedostatky aj.)

2) Expertíza – jako kvalifikované posouzení činností hráče (hráčů), jejíž objektivita roste s počtem expertů v oblasti, kteří hodnotí předem vybraná kritéria (např. bodovou škálou).

3) Kombinované hodnocení – spojení expertízy a hodnocení všech hráčů, přičemž každý hráč hodnotí každého včetně sebe sama.

Ke konkretizaci hledaných znaků a jejich charakteristice (jako složek výkonnosti) lze přistoupit na základě poznatků, zkušeností, dovedností a vědomostí fotbalových odborníků. Velkého významu také nabývá otázka řešení rozdílu v úspěšnosti „lepších“ a neúspěšnosti „horších“. Ve sportech, ve kterých proti sobě stojí protivníci nebo kde převládá spolupráce, jsou vhodná grafická znázornění výsledků, která hodnotí pohyb hráčů a míče na hřišti. (Buscá 1996; Lloret, 1999).

2. 7. Současný stav poznání

Marek Kuta ve své diplomové práci, ve které hodnotil individuální herní výkon pomocí četnosti výskytu přihrávek na obranné či útočné polovině, četnosti obcházení hráče a úspěšnosti zpracování míče zjistil, že významně vyšší úspěšnost přihrávky byla zjištěna na obranné polovině v porovnání s útočnou polovinou (85,84 % vs. 72,37 %; $r = 0,83$). V dovednosti „obcházení soupeře“ byla zjištěna významně vyšší četnost na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou (28,37 vs. 21,67; koeficient $r = 0,78$), avšak nebyl zjištěn významný rozdíl v úspěšnosti na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou (57,39 % vs. 53,39 %; koeficient $r = 0,27$). V přihrávání byli hráči významně úspěšnější v porovnání s obcházením soupeře (77,46 % vs. 56,12 %; koeficient $r = 0,85$). V dovednosti „převzetí míče“ dosáhli hráči významně vyšší úspěšnosti na obranné polovině v porovnání s útočnou polovinou (92,70 % vs. 87,97 %; koeficient $r = 0,45$). Z této práce bylo patrné, že největší rezervu mají hráči s dovedností obcházení soupeře, proto by se trenéři měli zaměřit na zdokonalování této dovednosti.

Russel, Benton a Kingsley ve své studii zkoumali patnáct fotbalistů z akademie, kteří dokončili simulaci fotbalového zápasu, včetně dovedností přihrávky, driblování a střelby. Přesnost, úspěšnost a rychlost míče byly stanoveny pomocí video analýzy všech dovedností. Krevní vzorky byly získány před cvičením (před cvičením), každých 15 minut během simulace (15, 30, 45, 60, 75 a 90 minut) a 10 minut do poločasu. Předběžné testování potvrdilo opakovatelnost testu, fyziologické a metabolické odezvy testu na 45 minut SMS. Cvičení ovlivnilo přesnost střelby (efekt načasování: $P = 0,035$) a rychlost přihrávky (efekt načasování: $P = 0,011$), takže záběry pořízené po cvičení byly o $25,5 \pm 4,0\%$ méně přesné než ty, které byly pořízeny před cvičením a projdou posledních 15 min., byly o $7,8 \pm 4,3\%$ pomalejší než v prvních 15 minutách. Rychlost střel a přihrávek byla během druhé poloviny pomalejší než v první polovině (střelba: $17,3 \pm 0,3 \text{ m} \cdot \text{s}^{-1}$ proti $16,6 \pm 0,3 \text{ m} \cdot \text{s}^{-1}$, $P = 0,012$; přihrávka: $13,0 \pm 0,5 \text{ m} \cdot \text{s}^{-1}$ vs $12,2 \pm 0,5 \text{ m} \cdot \text{s}^{-1}$, $P = 0,039$). Výkon na driblování nebyl ovlivněn cvičením. Koncentrace laktátu v krvi byly během cvičení zvýšeny nad hodnoty před cvičením (čas účinku vzorku: $P < 0,001$).

Účelem studie Joa a Sea bylo porovnat výkonnostní faktory fotbalových hráčů mládeže podle pozice. Bylo vybráno celkem 101 středoškolských fotbalistů, kteří byli rozděleni do pozic brankářů ($n = 7$), obrany ($n = 37$), středu ($n = 39$) a útočníků ($n = 18$). Všechny subjekty byly podrobeny testu Wingate na anaerobní kapacitu, testu raketoplánu na

aerobní kapacitu a testům přihrávky, kopu, driblingu a střelby na fotbalové dovednosti. Nebyl žádný významný rozdíl v aerobní kapacitě podle polohy. Anaerobní kapacita však byla významně vyšší u obránců než záložníků ($P < 0,05$) a fotbalové dovednosti byly u brankářů výrazně nižší než na jiných pozicích ($P < 0,01$). Výsledky ukazují významné rozdíly v anaerobní kapacitě a fotbalových dovednostech podle pozice u mladých fotbalistů. Proto navrhuje, aby fotbalisté na střední a vysoké škole měli zlepšit aerobní, aerobní kapacitu a fotbalové dovednosti bez ohledu na pozici, aby dosáhli fotbalového výkonu na vysoké úrovni.

Malina (2005) cílem této studie bylo odhadnout příspěvek zkušeností, velikosti těla a stavu zralosti ke změnám sportovních dovedností dospívajících fotbalistů. Účastníky bylo 69 hráčů ve věku 13,2-15,1 let ze tří klubů, které soutěžily v nejvyšší divizi pro svou věkovou skupinu. Bylo provedeno šest testů fotbalových dovedností: ovládnutí míče tělem, ovládnutí míče hlavou, driblování přihrávkou, rychlost driblování, přesnost střelby a přesnost přihrávky. Věk, zkušenosti, velikost těla a fáze puberty významně přispěly, ale v různých kombinacích k odchylce ve čtyřech ze šesti testů dovedností: driblování s přihrávkou (21%; věk, fáze dospělosti), ovládnutí míče hlavou (14%; stupeň zralosti, výška, tělesná výška x interakce tělesné hmotnosti), ovládnutí míče tělem (13%; stupeň zralosti, roky tréninku) a přesnost střelby (8%; stupeň zralosti, výška; hraniční význam, $P = 0,06$). Neexistovaly žádné významné prediktory pro testy rychlosti driblování a přesnosti přihrávky.

Účelem studie Huijgena bylo prozkoumat vztah mezi rozvojem driblování technických dovedností ve věku 14-18 let a úrovni hraní v dospělosti. Výsledky získaly vzhled na požadovanou úroveň driblování technických dovedností během dospívání, aby se mohly stát profesionálními fotbalisty. Talentovaní hráči ($n = 131$) ve věku 14-18 let byli měřeni, zatímco byli součástí vývojového fotbalového programu, testování probíhalo každoročně. Hráči byli později ve své kariéře (věk > 20) identifikováni jako profesionální ($n = 54$) nebo amatérští ($n = 77$). Celkem 238 měření driblingového výkonu bylo hodnoceno pomocí Shuttle Dribble testu. Podélný model odhadl vývoj pro optimální driblingový výkon (špičkový dribling) a pro driblingový výkon při únavě (opakovaný dribling), pro hráče, kteří nakonec dosáhnou profesionálního stavu, a pro hráče, kteří dosáhnou amatérského stavu. Podélné výsledky ukázaly, že během dospívání byli talentovaní hráči, kteří se nakonec stali profesionály, v průměru o 0,3 s rychlejší při 30m špičkovém driblingovém výkonu a v průměru o 1 sekundu rychlejší

při 3 x 30m opakovaném driblingovém výkonu než hráči, kteří se nakonec stali amatérskými ($p = 0,001$). Byl učiněn závěr, že během dospívání může driblingový výkon pomoci při hledání nejlepších hráčů budoucnosti. O 3 s rychlejší na 30m špičkovém driblingovém výkonu a v průměru o 1 sekundu rychlejší na 3 x 30m opakovaném driblingovém výkonu než hráči, kteří se nakonec stali amatérem ($p = 0,001$). Byl učiněn závěr, že během dospívání může driblingový výkon pomoci při hledání nejlepších hráčů budoucnosti. O 3 s rychlejší na 30m špičkovém driblingovém výkonu a v průměru o 1 sekundu rychlejší na 3 x 30m opakovaném driblingovém výkonu než hráči, kteří se nakonec stali amatérem ($p = 0,001$). Byl učiněn závěr, že během dospívání může driblingový výkon pomoci při hledání nejlepších hráčů budoucnosti.

Patrik Zemánek ve své bakalářské práci zjistil, že u týmu AC Sparta Praha můžeme vidět vysokou úspěšnost přihrávek a obcházení soupeře. Ze všech 376 přihrávek bylo 76 % úspěšných. Ze 181 pokusů o obcházení soupeře bylo úspěšných 71 %. Obcházení soupeře také může být do jisté míry ovlivněno horším bráněním soupeřova týmu. Ve výzkumu jsme zjistili, že v utkání proti týmu FC Tempo Praha byla úspěšnost obcházení soupeře 68 %. V utkání proti týmu FC Přední Kopanina byla úspěšnost obcházení soupeře 80 %. Lze tedy říci, že špatné bránění neovlivňuje úspěšnost obcházení soupeře výrazným způsobem, ale pouze několika procenty. Úspěšnost obcházení soupeře je tedy stavěna především na kvalitě prováděné kličky. Slabinou týmu je pozice brankáře, na kterého během utkání sice nešlo mnoho střel, ale z 27 provedených střel soupeřů AC Sparta Praha inkasovala hned 14krát. Můžeme pozorovat, že hra týmu FC Tempo Praha je postavena na přihrávkách. Z 351 přihrávky jsou dvě třetiny úspěšné, zatímco u obcházení soupeře je úspěšnost zhruba polovina (ze 170 pokusů 89 úspěšných). Silnou stránku týmu tvořil brankář, který ze 79 střel inkasoval pouze 27krát, čili více jak dvě třetiny střel brankář chytil. U týmu FC Přední Kopanina lze vyzorovat nižší úspěšnost jak u přihrávek, tak u obcházení soupeře. Nicméně tento tým dokázal i přes silné protihráče provést více úspěšných než neúspěšných přihrávek. Celkem z 242 přihrávek hráči uspěli u 133 z nich. Bohužel u obcházení soupeře již došlo k převýšení neúspěšných pokusů nad těmi úspěšnými. Ze 102 pokusů hráči uspěli 42krát. Důležitou roli v týmu zastává brankář, který z 93 střel inkasoval 38krát. Chytil tedy téměř dvě třetiny střel.

3. CÍLE, ÚKOLY, HYPOTÉZY

3. 1 Cíl práce

Zjistit četnost a úspěšnost vybraných herních činností jednotlivce u fotbalových hráčů v kategorii starší přípravky U-11.

3. 2 Úkoly práce

Pro dosažení cílů práce jsem si vytyčil následující úkoly:

1. Vytvoření struktury práce
2. Stanovení cílů a hypotéz práce
3. Rešerše odborné literatury
4. Výběr zkoumaného fotbalového týmu
5. Zajištění videozáznamů
6. Příprava záznamového archu pro sledování vybraných HČJ
7. Analýza videozáznamů
8. Zpracování výsledků
9. Interpretace dat a vyvození závěru

3. 3 Hypotézy

Všechny níže uvedené hypotézy se vztahují k průměrným hodnotám všech sledovaných týmů. Významný rozdíl byl interpretován jako rozdíl větší jak 15%.

1. Předpokládáme, že u herní činnosti obcházení soupeře bude významně vyšší četnost na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou.
2. Předpokládáme, že úspěšnost obcházení soupeře (pouze úspěšné pokusy) na útočné polovině bude významně nižší v porovnání s neúspěšnými pokusy (N-Z).
3. Předpokládáme, že u obcházení soupeře bude významně častěji převládat změna směru v porovnání s ostatními způsoby obcházení soupeře.
4. Předpokládáme významně vyšší úspěšnost přihrávek v porovnání s obcházením soupeře.
5. Předpokládáme významně nižší četnost úspěšných přihrávek do prostoru v porovnání s neúspěšnými přihrávkami.
6. Předpokládáme významně nižší četnost a úspěšnost zakončení z 1. dotyku v porovnání s ostatními střelami s ohledem na počet dotyků.

4. METODIKA PRÁCE

4. 1 Výzkumný soubor

Výzkumný soubor tvořili hráči týmu AC Sparta Praha, kategorie starší příprava, jejichž věk byl v době pořízení záznamu 10- 11 let. Předmětem analýzy byly videozáznamy čtyř mistrovských utkání. Výzkumný tým sehrál čtyři utkání, z toho každé utkání trvalo 3x 30 minut a odehrálo se v systému 7 hráčů plus 1 brankář na půl hřiště. Tři utkání tým AC Sparta Praha odehrál proti SK Slavii Praha (2 utkání na hřištích tréninkového centra Eden a jeden zápas ve svém tréninkovém centru na Strahově) a jedno utkání proti Bohemians 1905 na hřišti v Radotíně. AC Sparta Praha, tak i její soupeři patří mezi ligové týmy nejvyšší soutěže v české republice s širokou základnou, jejich hráči jsou důkladně vybíráni, splňují nejvyšší kvality potřebné ve své věkové kategorii a tým patří mezi nejkvalitnější hráče u nás

4. 2 Metody sběru dat

K vlastnímu sběru potřebných dat byla využita metoda nepřímého pozorování pomocí videozáznamu. Psotta (2003) popsal, že nepřímé pozorování je technika, která umožňuje analýzu a sběr dat bez jakéhokoliv tlaku a stresu s možností opakovat stejnou sekvenci několikrát za sebou nebo ji rozložit na více úseků. Nepřímé pozorování také zkvalitňuje úroveň analýzy, protože neumožňuje působení poklesu koncentrace a omezení kognitivního výkonu pozorovatele. Ke sběru dat byla použita videokamera, bohužel negativním účinkem je, že kamera nezabere celé hřiště a tím vzniká, že některé herní situace nejsou zaznamenány a nezapočítány do analýzy. Může tedy přinést částečné nepřesnosti.

4. 3 Definice sledovaných proměnných

Kategorie úspěšnosti, respektive neúspěšnosti HČJ a jejich definice vznikly originálně a opírají se o expertní názory vedoucího práce, jakožto dlouholetého odborníka ve fotbalovém prostředí. Definice obcházení soupeře je taktéž originální, jelikož analýzu obcházení soupeře jsme nenalezli v žádné současné literatuře. Analyzované útočné HČJ v této studii byly: Obcházení soupeře, přihrávka a střelba.

4. 3. 1 Obcházení soupeře

Dovednost kdy se hráč pokusí o individuální, záměrný driblink s míčem přes soupeře. Tuto dovednost jsme rozdělili do kategorií „úspěšné“, „neúspěšné, ale udržel míč“ a

„neúspěšné, ztratil míč“. Rozlišovali jsme také, zda obcházení se vyskytlo na obranné či útočné polovině hřiště. Na těchto polovinách jsme zaznamenávali tyto podrobnější kategorie:

- Postavení útočícího hráče vůči obránci – čelní, boční, zády
- Způsob obcházení soupeře – klamavým pohybem, změnou směru, změnou rychlosti
- V jaké rychlosti – ve stoje, v mírném pohybu, v rychlosti
- Proti kolika soupeřům- 1 útočník proti 1 obránci, 1 útočník proti 2 obráncům, 1 útočník proti 3 a více obráncům. Pravidlem přitom bylo, že v případě dvou a více obránců stojí obránci velmi těsně u sebe.

Úspěšnost obcházení soupeře byla hodnocena následovně:

Úspěšné obcházení soupeře (U)

- hráč s míčem přešel záměrně přes soupeře, aniž by mu soupeř odebral míč a hráč s míčem mohl tak pokračovat v útočné fázi hry
- patří sem i situace, kdy hráč s míčem byl soupeřem při obcházení faulován, a bylo zřejmé, že soupeře překoná

Neúspěšné obcházení soupeře, ale útočník udržel míč (N-U)

- hráč s míčem se pokusil o záměrný driblink přes soupeře, který se nezdařil, ale hráč míč udržel a mohl pokračovat v útočné fázi hry
- zejména se jedná o situace, kdy hráč s míčem se nedostal přes obránce v zamýšleném směru, udržel však míč, ale byl nucen měnit taktiku hry (změna směru vedením míče, přihrávka zpět)
- takto byla hodnocena také situace, kdy hráči s míčem byl při obcházení míč zahrán soupeřem do zámezí
- patří sem i situace, kdy hráč s míčem byl soupeřem při obcházení faulován, ale nebylo zřejmé, že by hráč s míčem soupeře překonal

Neúspěšné obcházení soupeře, útočník ztratil míč (N-Z)

- hráč během obcházení soupeře ztratil míč (míč získal soupeř; míč přešel do zámezí a získal ho soupeř, útočník fauloval)

4. 3. 2 Přihrávka

Do přihrávek je zahrnuta přihrávka jakoukoliv částí těla ve hře včetně hry hlavou i rozehrávání standartních situací s výjimkou vhazování. Byla také hodnocena na obranné i útočné polovině. Kategorii přihrávek jsme rozdělili na úspěšnou a neúspěšnou. U přihrávání jsme zaznamenávali následující ukazatele:

- počet dotyků – přihrávka z prvního dotyku, přihrávka po více dotecích
- směr přihrávky – na volného hráče, na obsazeného hráče, do prostoru
- typ přihrávky – průniková přihrávka, narážečka neboli „přihraj a pojd“
- výška přihrávky – po zemi, středně vysoká, vysoká

Úspěšnost přihrávky byla hodnocena následovně:

Přihrávka úspěšná (U)

Záměrné usměrnění míče nohou, hlavou či jinou částí těla na spoluhráče, tak aby míč spoluhráč zpracoval, nebo přihrávka směřuje do prostoru, do kterého si spoluhráč nabíhá a poté ho získá do svého držení. Následná možná ztráta míče již neovlivňovala hodnocení úspěšnosti.

Přihrávka neúspěšná (N)

Přihrávka, která není převzata/ zpracována spoluhráčem (zablokována či nepřesná přihrávka, příliš prudká přihrávka).

4. 3. 3 Střelba

Záměrné usměrnění míče na branku soupeře s cílem vstřelit gól. Byla také hodnocena, jestli střela proběhla v pokutovém nebo mimo pokutové území. U střelby jsme zaznamenávali následující ukazatele:

- počet dotyků – z prvního dotyku, z druhého dotyku, ze tří a více dotyků
- prostor střelby – z pokutového území, mimo pokutové území
- způsob střelby – nohou, hlavou
- Předchozí činnost – po kličce, vedení míče, z místa, po centru, po přihrávce

Úspěšnost střelby byla hodnocena následovně:

Střelba úspěšná (U)

- střela do prostoru branky, která skončila i neskončila přímým vstřelením gólu.

Střelba neúspěšná (N)

- Střela mimo branku nebo střela zblokována jiným hráčem.

4. 4 Analýza dat

Data ze záznamových archů byla přepsána do předem připravených tabulek v programu Microsoft Office Excel. Ve stejném programu byly vypočteny základní statistické údaje (četnost, procentuální úspěšnost a aritmetický průměr). Aritmetický průměr je vymezen jako střední hodnota součtu všech hodnot, dělený počtem hodnot (web cit.vfu.cz).

5. VÝSLEDKY PRÁCE

5. 1. Analýza 1. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha

Tabulka č. 2- obcházení soupeře na obranné polovině (utkáni 1)

Obcházení soupeře – obraná polovina						
	Ú	N-U	N-Z	Celkem	% Ú	% Ú + N-U
Směr obcházení						
Čelní	5	6	5	16	31,3 %	69,0 %
Boční	7	3	4	14	50,0 %	71,0 %
Zády	7	5	3	15	46,7 %	80,0 %
Celkem	19	14	12	45	42,2 %	73,0 %
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	12	7	8	27	44,4 %	70,0 %
Změna směru	6	2	3	11	54,5 %	73,0 %
Změna rychlosti	1	1	1	3	33,3 %	67,0 %
Rychlost provedení						
Ve stoje	2	3	2	7	28,6 %	71,0 %
V mírném pohybu	10	9	7	26	38,5 %	73,0 %
V rychlosti	7	2	3	12	58,3 %	75,0 %
Počet obránců						
1v1	17	12	9	38	44,7 %	76,0 %
1v2	2	2	3	7	28,6 %	57,0 %
1v3 a více	0	0	0	0	0,0 %	0,0 %

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

V tabulce číslo 2 vidíme četnost a úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině. Celkem bylo zaznamenáno 45 pokusů s úspěšností 42,2 %. Nejvíce se objevilo obcházení v čelním postavením k obránci 16, ale nejvyšší úspěšnost 50 % bylo u obcházení v bočním postavení. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb s četností 27 a povedlo se provést ve 44,4 %. Změna směru byla uskutečněna jedenáctkrát s 54,5 % úspěšností a změnu rychlosti hráči použili třikrát s 33,3 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na obranné polovině neobjevilo ani jednou.

Tabulka č. 3 obcházení soupeře na útočné polovině (utkáni 1)

Obcházení soupeře – útočná polovina						
	Ú	N-U	N-Z	Celkem	% Ú	% Ú + N-U
Směr obcházení						
Čelní	8	8	5	21	38,1 %	76,0 %
Boční	5	3	5	13	38,5 %	62,0 %
Zády	1	2	1	4	25,0 %	75,0 %
Celkem	14	13	11	38	36,8 %	71,0 %
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	5	4	2	11	45,5 %	82,0 %
Změna směru	5	5	7	17	29,4 %	59,0 %
Změna rychlosti	4	4	2	10	40,0 %	80,0 %
Rychlost provedení						
Ve stoje	2	4	3	9	22,2 %	67,0 %
V mírném pohybu	5	5	5	15	33,3 %	67,0 %
V rychlosti	7	4	6	17	41,2 %	65,0 %
Počet obránců						
1v1	13	11	8	32	40,6 %	75,0 %
1v2	1	1	3	5	20,0 %	40,0 %
1v3 a více	0	1	0	1	0,0 %	100,0 %

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost

% Ú+N-U: procentuální úspěšnost s neúspěšným, ale neztratil míč

Tabulka 3 nám zobrazuje obcházení soupeře na útočné polovině. Celkem bylo poznamenáno 38 pokusů s úspěšností 42,2 %. Nejvíce se odhalilo obcházení v čelním postavením k obránci 16, ale nejvyšší úspěšnost 50 % bylo u obcházení v bočním postavení. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb s četností 11 a povedlo se uskutečnit ve 45,5 %. Změna směru byla splněna 17x s 29,4 % úspěšností a změnu rychlosti hráči použili 10x s 33,3 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na útočné polovině neobjevilo ani jednou.

Tabulka č. 4- Přihrávání (utkáni 1)

Přihrávka				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. dotyku	59	29	88	67,0 %
Z více dotyků	114	58	172	66,3 %
Celkem	173	87	260	66,5 %
Směr přihrávky				
Na volného hráče	98	12	110	89,1 %
Na obsazeného hráče	54	34	88	61,4 %
Do prostoru	21	35	56	37,5 %
Druh přihrávky				
Průniková	23	28	51	45,1 %
Přihraj a pojd'	4	2	6	66,7 %
Výška přihrávky				
Po zemi	153	63	216	70,8 %
Středně vysoká	13	16	29	44,8 %
Vysoká	7	8	15	46,7 %

Ú: Úspěšná přihrávka

N: Neúspěšná přihrávka

%Ú: Procentuální úspěšnost přihrávek

Tabulka 4 ukazuje četnost přihrávání. V zápase hráči spíše používali přihrávku z více dotyků, která byla použita 172 s úspěšností 66,3 %. Celkem v zápase bylo 260 přihrávek s úspěšností 66,5 %. Z toho na volného hráče se vyskytovala 110 a úspěšnost byla 89,1 %. Do prostoru bylo přihráno 56 s 37,5 % úspěšností. Často se také objevovala přihrávka průniková, ale její úspěšnost byla 45,1 %. Úspěšnější druh přihrávky byl „přihraj a pojd'“, ale byla použita pouze šestkrát. Zaznamenali jsme také 216 přihrávek po zemi, 29 středně vysokých a 15 vysokých.

Tabulka č. 5- Zakončení (utkáni 1)

Zakončení				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. dotyku	0	3	3	0,0 %
Z 2. dotyku	2	3	5	40,0 %
Z 3. a více dotyků	4	2	6	66,7 %
Celkem	6	8	14	42,9 %
Vzdálenost				
Z velkého vápna	2	2	4	50,0 %
Mimo velké vápno	4	6	10	40,0 %
Způsob zakončení				
Nohou	6	8	14	42,9 %
Hlavou	0	0	0	0,0 %
Činnost před zakončením				
Po kličce	3	2	5	60,0 %
Po vedení míče	1	0	1	100,0 %
Z místa	1	4	5	20,0 %
Po centru	0	0	0	0,0 %
Po přihrávce	1	2	3	33,3 %

Ú: Úspěšné zakončení

N: Neúspěšné zakončení

%Ú: Procentuální úspěšnost zakončení

V tabulce 5 pozorujeme četnost střelby. V utkání hráči zakončili celkem 14x a úspěšnost těchto zakončení byla 42,9 %. Nejčastěji hráči volili zakončení po třech a více dotycích a byli v něm úspěšní v 66,7 %, z 2. dotyku vystřelili 5x s 40 % úspěšností a z prvního dotyku 3x, ale ani v jednom pokusu nebyli úspěšní. Z toho 4 zakončení byli z velkého pokutového území a 10 mimo něj. Nejčastěji se také vyskytovalo zakončení po kličce společně se zakončením z místa.

5. 2. Analýza 2. zápasu AC Sparta Praha vs. Bohemians 1905 Praha

Tabulka č. 6- Obcházení soupeře na obranné polovině (utkáni 2)

Obcházení soupeře – obraná polovina						
	Ú	N-U	N-Z	Celkem	% Ú	%Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	6	9	5	20	30,0 %	75,0 %
Boční	4	1	4	9	44,4 %	56,0 %
Zády	1	4	5	10	10,0 %	50,0 %
Celkem	11	14	14	39	28,2 %	64,0 %
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	7	9	5	21	33,3 %	76,0 %
Změna směru	2	3	6	11	18,2 %	45,0 %
Změna rychlosti	2	2	3	7	28,6 %	57,0 %
Rychlost provedení						
Ve stoje	2	4	4	10	20,0 %	60,0 %
V mírném pohybu	6	6	7	19	31,6 %	63,0 %
V rychlosti	2	4	3	9	22,2 %	67,0 %
Počet obránců						
1v1	9	12	12	33	27,3 %	64,0 %
1v2	2	2	2	6	33,3 %	67,0 %
1v3 a více	0	0	0	0	0,0 %	0,0 %

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

V tabulce číslo 6 pozorujeme četnost a úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině. Celkem bylo dosaženo 39 pokusů s úspěšností 28,2 %. Nejvíce se objevilo obcházení v čelním postavení k obránci 20, ale nejvyšší úspěšnost 44,4 % bylo u obcházení v bočním postavení. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb s četností 21 a povedlo se provést ve 33,3 %. Změna směru byla vykonána 11x s 18,2 % úspěšností a změnu rychlosti hráči využili 7x s 28,6 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na obranné polovině neobjevilo ani jednou, ale v tomto utkání byla slušná celková úspěšnost (s pokusy N-U) v soubojích 1v2 67 %.

Tabulka č. 7- Obcházení soupeře na útočné polovině (utkáni 2)

Obcházení soupeře - útočná polovina						
	Ú	N- U	N- Z	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	15	9	12	36	41,7%	67,0%
Boční	10	7	5	22	45,5%	77,0%
Zády	1	2	4	7	14,3%	43,0%
Celkem	26	13	21	60	43,3%	65,0%
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	13	7	10	30	43,3%	67,0%
Změna směru	7	5	7	19	36,8%	63,0%
Změna rychlosti	6	6	4	16	37,5%	75,0%
Rychlost provedení						
Ve stoje	4	3	1	8	50,0%	88,0%
V mírném pohybu	9	6	10	25	36,0%	60,0%
V rychlosti	13	9	10	32	40,6%	69,0%
Počet obránců						
1v1	23	16	15	54	42,6%	72,0%
1v2	3	2	6	11	27,3%	45,0%
1v3 a více	0	0	0	0	0,0%	0,0%

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení

Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

Tabulka 7 nám znázorňuje obcházení soupeře na útočné polovině. Celkem bylo zapsáno 60 pokusů s úspěšností 43,3 %. Nejvíce se zjistilo obcházení v čelním postavením k obránci 36, ale nejvyšší úspěšnost 45,5 % bylo u obcházení v bočním postavení. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb s četností 30 a povedlo se uskutečnit ve 43,3 %. Změna směru byla splněna 19x s 36,8 % úspěšností a změnu rychlosti hráči použili 16x s 37,5 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce s úspěšností 42,6 %. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na útočné polovině neobjevilo ani jednou.

Tabulka č. 8- Přihrávání (utkáni 2)

Přihrávka				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	81	43	124	65,3%
Z více dotyků	129	58	187	69,0%
Celkem	210	101	311	67,5%
Směr přihrávky				
Na volného hráče	134	21	155	86,5%
Na obsazeného hráče	39	32	71	54,9%
Do prostoru	36	44	80	45,0%
Druh přihrávky				
Průniková	46	33	79	58,2%
Přihraj a pojd'	7	5	12	58,3%
Výška přihrávky				
Po zemi	179	58	237	75,5%
Středně vysoká	15	17	32	46,9%
Vysoká	16	24	40	40,0%

Ú: Úspěšná přihrávka;

N: Neúspěšná přihrávka;

%Ú: Procentuální úspěšnost přihrávek

Tabulka 8 značí četnost přihrávání. V zápase hráči spíše využívali přihrávku z více dotyků, která byla použita 187krát s úspěšností 69 %. Celkem v zápase bylo 311 přihrávek s úspěšností 67,5 %. Z toho na volného hráče se vyskytovala 155krát a úspěšnost byla 86,5 %. Do prostoru bylo přihráno 80krát s 45 % úspěšností. Často se také objevovala přihrávka průniková a její úspěšnost byla 58,2 %. Podobně úspěšný druh přihrávky byl „přihraj a pojd'“, ale byla použita pouze 12krát. Poznamenali jsme také 237 přihrávek po zemi, 32 středně vysokých a 40 vysokých.

Tabulka č. 9- Zakončení (utkáni 2)

Střelba				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	7	10	17	41,2%
Z 2. Dotyku	10	4	14	71,4%
Z 3. a více dotyků	10	2	12	83,3%
Celkem	27	16	43	62,8%
Vzdálenost				
Z velkého vápna	23	12	35	65,7%
Mimo velké vápno	4	4	8	50,0%
Způsob zakončení				
Nohou	26	16	42	61,9%
Hlavou	1	0	1	0,0%
Činnost před zakončením				
Po kličce	7	1	8	87,5%
Po vedení míče	6	2	8	75,0%
Z místa	6	3	9	66,7%
Po centru	1	2	3	0,0%
Po přihrávce	7	8	15	46,7%

Ú: Úspěšné zakončení

N: Neúspěšné zakončení

%Ú: Procentuální úspěšnost zakončení

V tabulce 9 sledujeme četnost střelby. V utkání hráči zakončili celkem 43x a úspěšnost těchto zakončení byla 62,8 %. Nejčastěji hráči volili zakončení z prvního dotyku a byli v něm úspěšní ze 41,2 %, z 2. dotyku vystřelili 14x s 71,4 % úspěšností a nejméně úspěšní byli v pokusech z 3. a více dotyků s 83,3 %. Z toho 35 zakončení bylo z velkého pokutového území a 8 mimo něj. Nejčastěji se také vyskytovalo zakončení po přihrávce a to 15x. Nejvíce úspěšných zakončení 87,5 % následovalo po provedení kličky.

5. 3. Analýza 3. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha

Tabulka č. 10- Obcházení soupeře na obranné polovině (utkáni 3)

Obcházení soupeře - obraná polovina						
	Ú	N- U	N- Z	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	12	10	11	33	36,4%	67,0%
Boční	1	3	5	9	11,1%	44,0%
Zády	1	2	5	8	12,5%	38,0%
Celkem	14	15	21	50	28,0%	58,0%
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	7	6	7	20	35,0%	65,0%
Změna směru	6	9	10	25	24,0%	60,0%
Změna rychlosti	1	0	4	5	20,0%	20,0%
Rychlost provedení						
Ve stoje	4	4	5	13	30,8%	62,0%
V mírném pohybu	9	7	11	27	33,3%	59,0%
V rychlosti	1	4	5	10	10,0%	50,0%
Počet obránců						
1v1	12	10	20	42	28,6%	52,0%
1v2	0	5	1	6	0,0%	83,0%
1v3 a více	0	0	0	0	0,0%	0,0%

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

V tabulce číslo 10 se vyskytuje četnost a úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině. Celkem bylo dosaženo 50 pokusů s úspěšností 28 %. Nejvíce se objevilo obcházení v čelním postavením k obránci 33, které také bylo i nejúspěšnější. Významně nižší četnost i úspěšnost mělo obcházení v bočním postavení 9 s 11,1 % a postavení zády k soupeři 8 s 12,5 %. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl způsob změna směru s četností 25 a povedlo se provést ve 24 %. Klamavý pohyb byl vykonána 20x, ale s 35 % úspěšností a změnu rychlosti hráči využili 5x s 20 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na obranné polovině neobjevilo ani jednou a ani v soubojích 1v2 nebyli útočníci plně úspěšní.

Tabulka č. 11- Obcházení soupeře na útočné polovině (utkáni 3)

Obcházení soupeře - útočná polovina						
	Ú	N- U	N- Z	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	10	5	8	23	43,5%	65,0%
Boční	5	3	4	12	41,7%	67,0%
Zády	0	1	0	1	0,0%	100,0%
Celkem	26	13	21	60	43,3%	65,0%
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	6	3	4	13	46,2%	69,0%
Změna směru	4	3	5	12	33,3%	58,0%
Změna rychlosti	5	3	3	11	45,5%	73,0%
Rychlost provedení						
Ve stoje	3	2	2	7	42,9%	71,0%
V mírném pohybu	7	3	4	14	50,0%	71,0%
V rychlosti	5	4	6	15	33,3%	60,0%
Počet obránců						
1v1	13	8	7	28	46,4%	75,0%
1v2	2	1	5	8	25,0%	38,0%
1v3 a více	0	0	0	0	0,0%	0,0%

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

Tabulka 11 nám znázorňuje obcházení soupeře na útočné polovině. Celkem bylo zapsáno 60 pokusů s úspěšností 43,3 %. Nejvíce se zjistilo obcházení v čelním postavením k obránci 23, ve kterém byli útočící hráči i neúspěšnější 43,5 %. V bočním postavení se obcházení objevilo 12x s 41,7 % a zády dokonce pouze jednou a neúspěšně. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb s četností 13 a povedlo se uskutečnit ve 46,2 %. Změna směru byla splněna 12x s 33,3 % úspěšností a změnu rychlosti hráči použili o jeden pokus méněkrát s 45,5 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce s úspěšností 46,4 %. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na útočné polovině neobjevilo ani jednou. Proti dvou obráncům 8krát s 25% úspěšností.

Tabulka č. 12- Přihrávání (utkáni 3)

Přihrávka				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	56	30	86	65,1%
Z více dotyků	120	54	174	69,0%
Celkem	176	84	260	67,7%
Směr přihrávky				
Na volného hráče	119	20	139	85,6%
Na obsazeného hráče	33	39	72	45,8%
Do prostoru	20	27	47	42,6%
Druh přihrávky				
Průniková	31	27	58	53,4%
Přihraj a pojd'	10	5	15	66,7%
Výška přihrávky				
Po zemi	154	61	215	71,6%
Středně vysoká	6	14	20	30,0%
Vysoká	9	10	19	47,4%

Ú: Úspěšná přihrávka

N: Neúspěšná přihrávka

%Ú: Procentuální úspěšnost přihrávek

Tabulka 12 značí četnost a úspěšnost přihrávání. V zápase hráči významně využívali přihrávku z více dotyků, která byla použita 174krát s úspěšností 69 %. Celkem v zápase bylo 260 přihrávek s úspěšností 67,7 %. Z toho na volného hráče se vyskytovala 139krát a úspěšnost byla 85,6 %. Do prostoru bylo přihráno 47krát s 42,6 % úspěšností. Relativně často se také objevovala přihrávka průniková a její úspěšnost byla 53,4 %. Více úspěšný druh přihrávky byl „přihraj a pojd'“ 66,7 %, ale byla použita pouze 15krát. Poznamenali jsme také 215 přihrávek po zemi, 20 středně vysokých, které měly slabší úspěšnost v podobě 30 % a 19 pokusů o přihrávku vysokou.

Tabulka č. 13- Zakončení (utkáni 3)

Střelba				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	8	6	14	57,1%
Z 2. Dotyku	5	9	14	35,7%
Z 3. a více dotyků	5	4	9	55,6%
Celkem	18	19	37	48,6%
Vzdálenost				
Z velkého vápna	14	10	24	58,3%
Mimo velké vápno	4	9	13	30,8%
Způsob zakončení				
Nohou	18	18	36	50,0%
Hlavou	0	1	1	0,0%
Činnost před zakončením				
Po klíče	1	3	4	25,0%
Po vedení míče	6	3	9	66,7%
Z místa	4	1	5	80,0%
Po centru	1	2	3	0,0%
Po přihrávce	6	10	16	37,5%

Ú: Úspěšné zakončení

N: Neúspěšné zakončení

%Ú: Procentuální úspěšnost zakončení

V tabulce 13 jsme zaznamenávali četnost a úspěšnost střelby. V utkání hráči zakončili celkem 37x a úspěšnost těchto zakončení byla 48,6 %. Nejčastěji hráči volili zakončení z prvního dotyku společně se zakončením z druhého dotyku. Těchto zakončení bylo od každého 14, úspěšnější z nich bylo zakončení z prvního dotyku s 57,1 %. Podobně úspěšné bylo i zakončení z třetího a více dotyků s 55,6 %. Často se útočící hráči vyskytovali při zakončení ve velkém pokutovém území, celkem 24krát, úspěšní byli v 58,3% a 13krát mimo něj, kde byla úspěšnost 30,8 %. Nejčastěji se také vyskytovalo zakončení po přihrávce, ale nejúspěšnější bylo zakončení z místa a to v 80%.

5. 4. Analýza 4. zápasu AC Sparta Praha vs. SK Slavia Praha

Tabulka č. 14- Obcházení soupeře na obranné polovině (utkáni 4)

Obcházení soupeře - obraná polovina						
	Ú	N- U	N- Z	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	8	6	10	24	33,3%	58,0%
Boční	2	2	7	11	18,2%	36,0%
Zády	3	3	8	14	21,4%	43,0%
Celkem	13	11	25	49	26,5%	49,0%
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	7	7	10	24	29,2%	58,0%
Změna směru	4	3	10	17	23,5%	41,0%
Změna rychlosti	2	1	4	7	28,6%	43%
Rychlost provedení						
Ve stoje	1	0	7	8	12,5%	13,0%
V mírném pohybu	10	9	13	32	31,3%	59%
V rychlosti	2	2	5	9	22,2%	44%
Počet obránců						
1v1	11	10	18	39	28,2%	54,0%
1v2	1	1	6	8	12,5%	25,0%
1v3 a více	0	0	1	1	0,0%	0,0%

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

V tabulce číslo 14 se vyskytuje četnost a úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině. Celkem bylo dosaženo 49 pokusů s úspěšností 26,5 %. Nejvíce se objevilo obcházení v čelním postavení k obránci 24, které také bylo i nejúspěšnější 33,3%. Nižší četnost i úspěšnost mělo obcházení v bočním postavení 11 s 18,2 % a postavení zády k soupeři 14 s 21,4 %. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl způsob klamavý pohyb s četností 24 a povedlo se ho provést v 29,2 %. Změna směru byla vykonána 17x s 23,5 % úspěšností a změnu rychlosti hráči využili 7x s 28,6 %. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce, které se vyskytlo v 39 případech, ale s nízkou úspěšností 28,2 %. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na obranné polovině vyskytlo jednou, ale neúspěšně. V soubojích 1v2 byli útočníci jednou úspěšní a jednou se o přechod obránců pokusili neúspěšně, ale neztratili míč.

Tabulka č. 15- Obcházení soupeře na útočné polovině (utkáni 4)

Obcházení soupeře - útočná polovina						
	Ú	N- U	N- Z	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení						
Čelní	7	6	11	24	29,2%	54,0%
Boční	11	6	5	22	50,0%	77,0%
Zády	1	6	7	14	7,1%	50,0%
Celkem	26	13	21	60	43,3%	65,0%
Způsob obcházení						
Klamavý pohyb	4	8	10	22	18,2%	55,0%
Změna směru	7	7	8	22	31,8%	64,0%
Změna rychlosti	8	3	4	15	53,3%	73,0%
Rychlost provedení						
Ve stoje	2	3	9	14	14,3%	36,0%
V mírném pohybu	6	8	8	22	27,3%	64,0%
V rychlosti	11	7	6	24	45,8%	75,0%
Počet obránců						
1v1	15	16	19	50	30,0%	62,0%
1v2	3	1	3	7	42,9%	57,0%
1v3 a více	1	1	1	3	33,3%	67,0%

Ú: Úspěšné obcházení

N- U: Neúspěšné, ale udržel míč

N- Z: Neúspěšné, ztratil míč

% Ú: procentuální úspěšnost obcházení

Ú+N-U: procentuální úspěšnost obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

Tabulka 15 nám znázorňuje obcházení soupeře na útočné polovině. Celkem bylo zapsáno 60 pokusů s úspěšností 43,3 %. Nejvíce se zjistilo obcházení v čelním postavením k obránci 24, ale nejúspěšnější byli v obcházení v bočním postavení s 50 %. V bočním postavení se obcházení objevilo 22x a zády 14 krát se 7,1 % úspěšností. Co se týče způsobu obcházení, nejčastěji se vyskytl klamavý pohyb společně se změnou směru s četností 22 a povedlo se úspěšně uskutečnit v 18,2 % a 31,8 %. Změna rychlosti byla splněna 15x s 53,3 % úspěšností. Nejčastější obcházení bylo přes jednoho obránce a to celkem 50 krát s úspěšností 30 %. Obcházení 1v3 se v tomto utkání na útočné polovině objevilo dokonce třikrát. Jednou bylo úspěšné, jednou při pokusu neztratili míč a další pokus byl neúspěšný. Proti dvou obráncům se uskutečnilo 7 pokusů s 25% úspěšností.

Tabulka č. 16- Přihrávání (utkáni 4)

Přihrávka				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	88	38	126	69,8%
Z více dotyků	100	51	151	66,2%
Celkem	188	89	277	67,9%
Směr přihrávky				
Na volného hráče	115	14	129	89,1%
Na obsazeného hráče	47	37	84	56,0%
Do prostoru	27	37	64	42,2%
Druh přihrávky				
Průniková	19	18	37	51,4%
Přihraj a pojd'	6	1	7	85,7%
Výška přihrávky				
Po zemi	158	47	205	77,1%
Středně vysoká	13	21	34	38,2%
Vysoká	17	22	39	43,6%

Ú: Úspěšná přihrávka

N: Neúspěšná přihrávka

%Ú: Procentuální úspěšnost přihrávek

Tabulka 16 zobrazuje četnost a úspěšnost přihrávání. V zápase hráči častěji využívali přihrávku z více dotyků, která byla použita 151krát s úspěšností 66,2 %. Celkem v zápase bylo 277 přihrávek s úspěšností 67,9 %. Z toho na volného hráče se vyskytovala 129krát a úspěšnost byla 89,1 %. Do prostoru bylo přihráno 64krát s 42,2 % úspěšností. Také se objevovala přihrávka průniková a její úspěšnost byla 51,4 %. Významně úspěšný druh přihrávky byl „přihraj a pojd'“ 85,7 %, ale byla použita pouze 7krát. Poznamenali jsme také 205 přihrávek po zemi, 34 středně vysokých, které měly slabší úspěšnost v podobě 38,2 % a o trochu více vysokých přihrávek 39.

Tabulka č. 17- Zakončení (utkáni 4)

Zakončení				
	Ú	N	Celkem	% Ú
Počet dotyků				
Z 1. Dotyku	9	8	17	52,9%
Z 2. Dotyku	5	8	13	38,5%
Z 3. a více dotyků	4	4	8	50,0%
Celkem	18	20	38	47,4%
Vzdálenost				
Z velkého vápna	12	7	19	63,2%
Mimo velké vápno	6	13	19	31,6%
Způsob zakončení				
Nohou	18	17	35	51,4%
Hlavou	0	2	2	0,0%
Činnost před zakončením				
Po kličce	2	1	3	66,7%
Po vedení míče	3	4	7	42,9%
Z místa	4	4	8	50,0%
Po centru	0	3	3	0,0%
Po přihrávce	9	8	17	52,9%

Ú: Úspěšné zakončení

N: Neúspěšné zakončení

%Ú: Procentuální úspěšnost zakončení

V tabulce 17 jsme zapisovali četnost a úspěšnost střelby. V utkání hráči zakončili celkem 38x a úspěšnost těchto zakončení byla 47,4 %. Nejčastěji hráči volili zakončení z prvního dotyku a byli v něm úspěšní z 52,9 %, z 2. dotyku vystřelili 13x s 38,5 % úspěšností a druhým nejúspěšnějším zakončením bylo po 3. a více dotycích, s 50 %. Z toho 19 zakončení bylo z velkého pokutového území a stejným počtem i mimo něj. Nejčastěji se také vyskytovalo zakončení po přihrávce a to 17x. Nejvíce úspěšných zakončení 87,5 % následovalo po provedení kličky, ale pouze po třech pokusech

5. 5. Průměrná hodnota všech zápasů AC Sparta Praha

Tabulka č. 18- Obcházení soupeře na obranné polovině (průměr utkáních)

Obcházení soupeře - obraná polovina			
	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení			
Čelní	23,3	32,7%	67,2%
Boční	10,8	30,9%	51,9%
Zády	11,8	22,6%	52,6%
Celkem	45,8	31,2%	61,1%
Způsob obcházení			
Klamavý pohyb	23	35,5%	67,5%
Změna směru	16	30,1%	54,8%
Změna rychlosti	5,5	27,6%	46,7%
Rychlost provedení			
Ve stoje	9,5	23,0%	51,4%
V mírném pohybu	26	33,7%	63,7%
V rychlosti	10	28,2%	59,0%
Počet obránců			
1v1	38	32,2%	61,5%
1v2	6,8	18,6%	58,0%
1v3 a více	0,3	0,0%	0,0%

Celkem: Celkový průměr četností; % Ú: Procentuální průměr úspěšného obcházení; %Ú+N-U: procentuální úspěšnost průměrů obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

Tabulka 18 nám znázorňuje průměr obcházení na obranné polovině za všech čtyř utkání. V každém utkání průměrně proběhlo 45, 8 pokusů a průměrná úspěšnost činila 31,2 %. Klamavý způsob obcházení byl využíván nejčastěji 23 krát a také to byl i neúspěšnější způsob obcházení, jeho hodnota činila 35,5 %. Změna směru byla použita 16krát a její úspěšnost byla 30,1 %. Poslední způsob obcházení byla změna rychlosti, která se vyskytla průměrně 5,5krát s 27,6% úspěšností. Zajímavé je, že rychlost provedení kličky ve stoje a v rychlosti byla takřka totožná.

Tabulka č. 19- Obcházení soupeře na útočné polovině (průměr utkáních)

Obcházení soupeře - útočná polovina			
	Celkem	% Ú	% Ú + N- U
Směr obcházení			
Čelní	26	38,1%	65,6%
Boční	17,3	43,9%	70,7%
Zády	6,5	11,6%	67,0%
Celkem	54,5	41,7%	66,5%
Způsob obcházení			
Klamavý pohyb	19	38,3%	68,1%
Změna směru	17,5	32,9%	61,0%
Změna rychlosti	13	44,1%	75,3%
Rychlost provedení			
Ve stoje	9,5	32,3%	65,3%
V mírném pohybu	19	36,7%	65,4%
V rychlosti	22	40,2%	67,1%
Počet obránců			
1v1	41	39,9%	71,1%
1v2	7,8	28,8%	45,0%
1v3 a více	1	8,3%	41,7%

Celkem: Celkový průměr četností; % Ú: Procentuální průměr úspěšného obcházení; %Ú+N-U: procentuální úspěšnost průměrů obcházení s neúspěšným, ale neztratil míč

V tabulce 19 můžeme vypočítat průměrné hodnoty ze všech utkání v dovednosti obcházení soupeře na útočné polovině. Průměrně se vyskytlo 54,5 pokusů s 41,7% úspěšností, což je nepatrně více než na obranné polovině. Klamavý pohyb se zde zaznamenal v 19 pokusech s průměrnou úspěšností 38,3 %. Změna směru byla úspěšná z 32,9% a nejméně úspěšný způsob na útočné polovině bylo použití změny rychlosti s 44,1 % úspěšností. Rychlost provedení vidíme, že nejlépe si vedlo provedení v rychlosti, které bylo průměrně úspěšné v 40,2% z 22 pokusů. Průměrně za zápas proběhlo 41 soubojů 1v1 s 39,9 % úspěšností a v průměru se v každém zápase objevil souboj 1v3 nebo více.

Tabulka č. 20- Přihrávání (průměr utkáních)

Přihrávka		
	Celkem	% Ú
Počet dotyků		
Z 1. Dotyku	106	66,8%
Z více dotyků	171	67,6%
Celkem	277	67,4%
Směr přihrávky		
Na volného hráče	133,3	87,6%
Na obsazeného hráče	78,8	54,5%
Do prostoru	61,8	41,8%
Druh přihrávky		
Průniková	56,3	52,0%
Přihraj a pojd'	10	69,3%
Výška přihrávky		
Po zemi	218,3	73,8%
Středně vysoká	28,8	40,0%
Vysoká	29	42,5%

Celkem: Průměr úspěšného přihrávání

%Ú: Průměr procentuální úspěšnost přihrávání

V tabulce 20 jsme zaznamenali průměrnou četnost a průměrnou úspěšnost přihrávání. Na jedno utkání připadá 277 přihrávek, které byly z 67,4 % úspěšné. Jak přihrávky z 1. dotyku, tak přihrávky z více dotyků měly v zápasech podobnou úspěšnost a to kolem 65%. Nejúspěšnější z přihrávek byla na volného hráče, která se v zápase průměrně použila 133,3krát a měla nemalou úspěšnost 87,6 %. Přihrávky do prostoru průměrně letěly 61,8krát a úspěšně to bylo v 41,8 %. V zápasech se mnohokrát nevyskytovaly přihrávky „přihraj a pojd'“, v průměru to bylo 10, ale se slušnou 69,3 % úspěšností. Enormní většina přihrávek šlo po zemi, celkem 218,3 s 73,8 % úspěšností.

Tabulka č. 21- Zakončení (průměr utkáních)

Střelba		
	Celkem	% Ú
Počet dotyků		
Z 1. dotyku	12,8	37,8%
Z 2. dotyku	11,5	46,4%
Z 3. a více dotyků	8,8	63,9%
Celkem	33	50,4%
Vzdálenost		
Z pokutového území	20,5	59,3%
Mimo pokutové území	12,5	38,1%
Způsob zakončení		
Nohou	35	51,5%
Hlavou	2	0,0%
Činnost před zakončením		
Po kličce	5	59,8%
Po vedení míče	6,3	71,1%
Z místa	6,8	54,2%
Po centru	2,3	0,0%
Po přihrávce	12,8	42,6%

Celkem: Průměr úspěšných zakončení

%Ú: Průměr procentuální úspěšnost zakončení

Tabulka 21 zobrazuje průměrnou četnost a úspěšnost zakončení ve všech utkáních. Průměrný počet pokusů značí 33 s 50,4 % úspěšností. Nejúspěšnější, ale ne nejčastější zakončení bylo z třetího nebo více dotyků, jeho úspěšnost činí 63,9 %. Nejpočetnější zakončení bylo z prvního dotyku, které se vyslalo na bránu v průměru 12,8krát a jeho úspěšnost je 37,8 %. V zakončení vně pokutové území se útočící hráči objevili v průměru 20,5krát z čehož 59,3% zakončení bylo úspěšných. Do zakončení hlavou se v každém zápase průměrně dostali 2krát, ale ani jeden z pokusů nebyl úspěšný. Nejvíce úspěšných zakončením se stalo po vedení míče s 71,1 % úspěšností a další úspěšná zakončení přicházela po kličce, ale nejčastěji se zakončovalo po přihrávce od spoluhráče.

6. DISKUZE

V této práci jsme se zaměřili na analýzu vybraných herních činností jednotlivce, bez kterých se žádný fotbalový hráč neobejde. Vybrali jsme přihrávání, zakončení a obcházení soupeře. Zaměřili jsme se na tyto dovednosti, protože je v tréninkovém procesu na ně kladen velký důraz a jsou nedílnou součástí herního výkonu. V naší vybrané kategorii U11 si už začínají hráči uvědomovat, vnímat a využívat celou plochu hrací plochy a také vzájemně lépe spolupracovat.

H1 - Předpokládáme, že u herní činnosti obcházení soupeře bude významně vyšší četnost na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou.

Tato hypotéza byla zamítnuta.

U této hypotézy se moc neliší četnost a úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině oproti obcházení soupeře na útočné polovině. Následující čísla vystihují dnešní trend moderního fotbalu nebát se jít do souboje 1v1 i na obranné polovině. Celková úspěšnost obcházení soupeře na obranné polovině byla 45,7 % a na útočné polovině činila 54,3 %, rozdíl se tedy rovnal 8,6 %. U této herní dovednosti jsem očekával všeobecně větší úspěšnost i četnost, ale také to bylo ovlivněno velice kvalitním soupeřem, který dostával útočící hráče do časoprostorového tlaku. U hodně situací scházela odvaha jít do souboje s obráncem a raději volili jednodušší variantu přihrávky. Celkově bylo vidět, že herní projev týmu je postaven na přihrávkovém systému. Marek Kuta ve své diplomové práci došel k podobným závěrům, když zjistil, že v dovednosti „obcházení soupeře“ byla zjištěna významně vyšší četnost na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou (28,37 vs. 21,67), avšak nebyl ani zjištěn významný rozdíl v úspěšnosti na útočné polovině v porovnání s obrannou polovinou (57,39 % vs. 53,39 %).

H2 - Předpokládáme, že úspěšnost obcházení soupeře (pouze úspěšné pokusy) na útočné polovině bude významně nižší v porovnání s neúspěšnými pokusy (N-Z).

Tato hypotéza byla potvrzena

V druhé hypotéze se potvrdilo, že úspěšné obcházení soupeře na útočné polovině bude mít menší úspěšnost než obcházení soupeře neúspěšné. I když by se čekala větší úspěšnost obcházení soupeře než 41,7 %, rozdíl mezi úspěšnostmi je 16,6 %. Nejvíce

úspěšnost ovlivnilo obcházení soupeře ve stoje, kdy hráči měli 32,3 % úspěšnost. Do tréninků bych doporučil vytvářet cvičení, hry nejvíce vystihující zápasové situace, trénovat obcházení soupeře hlavně v podčíslení útočících hráčů, protože těchto soubojů se objevovalo málo a hlavně s nízkou úspěšností. Také by mě zajímalo, jestli jsou hráči svázáni taktickými pokyny a pod tlakem na výsledek. Tyto informace by mohly pomoci k získání jasnějších výsledků analýzy.

H3 - Předpokládáme, že u obcházení soupeře bude významně častěji převládat změna směru v porovnání s ostatními způsoby obcházení soupeře.

Tato hypotéza byla zamítnuta.

Obcházení soupeře způsobem změnou směru byl použit v součtu obou polovin 33,5krát. Rozdíl mezi ním a klamavým pohybem byl vyšší o 8,6 % a rozdíl oproti změnou rychlosti činil o 10,6 % méně. Ve způsobu obcházení se tedy nejčastěji používal klamavý pohyb, který hráči použili v součtu obranné a útočné poloviny v průměru čtyřicet dvakrát. Na tomto způsobu bylo vidět, že hráči ho mají natrénovaný a zautomatizovaný a proto patřil mezi nejúspěšnější způsobů obcházení. Frýbort a Janda sledovali vývojové ukazatele z Mistrovství světa mezi lety 1990–2014. Ve své studii dospěli k závěru, že hráči české ligy zaostávají v klamavém pohybu před převzetím míče. Naši sledovaní hráči naopak v obcházení soupeře klamavým pohybem dominovali, ale také se hodně vyskytovalo kvalitní převzetí míče do volného prostoru následované přihrávkou, tudíž nedošlo k souboji 1v1.

H4 - Předpokládáme významně vyšší úspěšnost přihrávek v porovnání s obcházením soupeře.

Tato hypotéza byla potvrzena.

Úspěšnost přihrávek byla větší nežli obcházení soupeře na obou polovinách. Úspěšnost přihrávek v průměru byla 67,4 % a úspěšnost obcházení soupeře bylo v průměru z obou polovin 36,5 %. Rozdíl činil 30,9 %. U této hypotézy musíme brát v úvaze, že spousta přihrávek, hlavně na obranné polovině byla bez tlaku soupeře a na volného hráče, často i „pomocné“ přihrávky s brankářem a naopak obcházení soupeře bylo často v složitých situacích s velkým počtem aktivních obránců. Tady bych se v tréninku opět zaměřil na

nácvik obcházení soupeře a navádět hráče, aby byli v zápasech odvážní a nebáli se vyhledávat souboje 1v1 i přes risk ztráty míče. (Hos, 2014) se zabýval rozborem utkání týmů Sparta Praha a Viktoria Plzeň v sezoně 2013/2014. Komponenty ke srovnání tvoří četnost a úspěšnost přihrávky a obcházení. Při porovnání výsledků zjistíme, že průměrně dal tým Sparta Praha 559 přihrávek z toho 80,5 % úspěšných. Viktoria Plzeň dosáhla průměrně na 495 přihrávek s úspěšností 81,2 %. Co se týče obcházení, tak Sparta dosáhla úspěšnosti 56,3 % a Viktoria Plzeň 58,8 %.

H5 - Předpokládáme významně nižší četnost úspěšných přihrávek do prostoru v porovnání s neúspěšnými přihrávkami.

Tato hypotéza byla potvrzena

Správně jsme předpokládali, že bude nižší četnost úspěšných přihrávek do prostoru než neúspěšných přihrávek, tudíž hypotéza byla potvrzena. Rozdíl mezi přihrávkami je 18,7 %. Četnost přihrávek do prostoru bylo v průměru na zápas 61,8 a neúspěšných přihrávek 35,8. Neúspěšné přihrávky se nejčastěji objevovali u přihrávek na obsazeného hráče nebo u přihrávek volených vzduchem, kdy hráči byli v souboji negativně ovlivněni obráncem. Přihrávka do prostoru v kategorii starší přípravky patří mezi novější dovednosti, tudíž přihrávky nejsou tolik využívány a měly by se více zařazovat do tréninkového procesu.

H6 - Předpokládáme významně nižší četnost a úspěšnost zakončení z 1. dotyku v porovnání s ostatními střelami s ohledem na počet dotyků.

Tato hypotéza byla zamítnuta.

Poslední hypotéza se zamítla, protože sice rozdíl úspěšnosti zakončení z prvního dotyku oproti zakončení z třetího a více dotyků byla 26,1 %, ale co se týče úspěšnosti u zakončení z druhého dotyku, byla 8,6 %. Rozdíl četnosti u zakončení z druhého dotyku jsou 4 % a z třetího a více dotyků 12,1 %. Nejčastějším zakončením bylo tedy zakončení z prvního dotyku, ale patřilo mezi nejméně úspěšné, naopak zakončení po třech a více dotycích, které vznikalo hlavně v situacích po průnikových přihrávkách, kdy útočící hráč běžel sám na brankáře, se vyskytovalo nejméně, ale za to bylo ze všech nejméně úspěšnější. Tudíž vzniká doporučení do tréninkového procesu, do kterého by se mělo

zařadit zakončování z prvního dotyku ve všech variantách, jak po přihrávce, centru, z velkého pokutového území a i mimo něj. Filip Kuťák ve své práci analyzoval zakončení u světových elitních útočníků a zaznamenal, že Robert Lewandowski z 12 pokusů z prvního dotyku 50 % bylo úspěšných, dále Džeko střílel 11krát a jeho poměr byl 6 úspěšných a 5 neúspěšných zakončení. Hráči jako Benzema, Lukaku a Agüero byli na 60 % úspěšnosti. Po zpracování míče měl nejvyšší četnost (6) zakončení Lewandowski a zase s 50% úspěšností. Stejně úspěšnosti dosáhl Lukaku, který takto zakončil 4krát. Tudíž můžeme říct, že světoví útočníci mají významně vyšší úspěšnost zakončení z prvního dotyku, a proto se na tento způsob zakončení musíme v tréninkovém procesu zaměřit, protože je to i nejčastější způsob zakončení ve velkém fotbale.

Do tréninkového procesu bych doporučil se ještě více zaměřit na obcházení soupeře, jak na obranné, tak na útočné polovině ideálně v zápasových podmínkách. Dalším parametrem, který bych zařazoval do tréninků, je přihrávání na obsazeného hráče, aby hráč přijímací přihrávku udržel v souboji míč, s tím možná i souvisí silová průprava, která by hráčům pomohla zesílit a tím mít výhodu v osobních soubojích. Menším nedostatkem bylo také zakončení z prvního dotyku, obzvláště ze střední a větší vzdálenosti. Jelikož situace v utkání, pod tlakem soupeře je úplně odlišná než například v průpravných nebo herních cvičeních, tudíž bych doporučil, aby obsahem tréninku klidně ze tří čtvrtin byla hra, ve které se všechny podmínky nejvíce přiblíží utkání.

Do dalších výzkumů bych doporučil rozdělení analýzy přihrávání na obrannou a útočnou polovinu, protože velký počet přihrávek byla na vlastní polovině bez tlaku soupeře nebo časté využívání brankáře při rozehrávce, výsledná úspěšnost tím může být zkreslena. Také bych se v dalších výzkumech zaměřil na analýzu prvního dotyku, protože to je velmi důležitá dovednost, se kterou mají hráči velké problémy, někdy hráči stačí kvalitní dotyk do rychlosti nebo do proti pohybu soupeře a tím se vyhne souboje s obráncem. Také by bylo zajímavé porovnat tuto četnost a úspěšnost herních činností se zahraničními týmy například ve vzájemných utkáních.

7. ZÁVĚR

Cílem této práce bylo zjistit četnost a úspěšnost obcházení soupeře, přihrávek a zakončení u fotbalových hráčů v kategorii starší přípravky U-11. Zjišťovalo se to pomocí analýzy utkání AC Sparty Praha proti dalším dvou českých ligových týmů SK Slavie Praha a Bohemians 1905.

V úspěšnosti a četnosti zakončení si výzkumný tým vedl relativně dobře, úspěšnost zakončení dosahovala 50 % a četnost zakončení byla průměrně 33,3 na zápas. Na co by se měli ale zaměřit je zakončení z prvního dotyku, ve kterém měli nejslabší úspěšnost ze všech způsobů zakončení.

Přihrávání bylo z analyzovaných dovedností nejúspěšnější. Průměrně za zápas na kategorii starších přípravek bylo velké množství, které bylo z větší poloviny úspěšných. Hráči dominovali a sbírali počet přihrávek, hlavně v přihrávkách na volného hráče a na obranné polovině, kdy nebyli pod tlakem soupeře.

Nejzajímavější činností bylo obcházení soupeře, u kterého jsem ale očekával větší úspěšnost, zejména na útočné polovině. Ze způsobů obcházení soupeře bylo nejlépe prováděné klamavým pohybem, které útočníci správně používali.

Zkoumaný tým patří mezi elitu své věkové kategorie, tudíž dosahovali ve všech sledovaných činnostech průměrně relativně velké úspěšnosti, ale stále se v tréninku na hráče musí vyvíjet další a složitější požadavky na výkonnost a zařazování nových dovedností. Důležitá je také práce s detaily, proto jsou potřebné tyto podrobné analýzy, které nás upozorní na nedostatky, které se vyskytují v utkáních, tím se na ně můžeme zaměřit v tréninkovém procesu a do dalších utkáních jim zamezit.

8. Seznam použité literatury

1. Ali, A. H., & Farraly, M. (1990). An analysis of patterns of play in soccer. *Science and Football*, 3, 37-44. Retrieved 12. 1. 2012 from SPORTDISCUS database on the World Wide Web: <http://web.ebscohost.com/ehost/detail?vid=16&hid=7&sid=919c9eef-0581-4794-8bd0-4f4848636c04%40sessionmgr12&bdata=Jmxhbmc9Y3Mmc2l0ZT1laG9zdC1saXZl#db=s3h &AN=SPH318446>
2. Bahenský, P. (2017). Vliv změn tréninkového zatížení na motorickou výkonnost mladých vytrvalců. Praha: FTVS UK
3. Bedřich, L. (2006). Fotbal rituální hra moderní doby
4. Bedřich, L., & Dovalil, J. (2009). Syllabus teorie a didaktika sportu
5. Belej, M. (2001). Motorické učenie. Prešov: SVSTVŠ a FHPV PU Prešov. .
6. Blahutková, M. Psychomotorika. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2003. 82 s. ISBN 80-210-3067-4.
7. BUZEK, M. et. al. Trenér fotbalu „A“. Praha: Olympia, 2007. 324 s. ISBN 978- 80-7376-032-8.
8. Buscá, B., Pont, J., Artero V., & Riera, J. (1996). Propuesta de análisis de la táctica individual en el fútbol. *Educación Física y Deportes*, 43, 63-71. Retrieved 12. 1. 2012 from EBSCOhost database on the World Wide Web: <http://web.ebscohost.com/ehost>
9. ČÁP, J., MAREŠ, J. Psychologie pro učitele. Praha: Portál, 2001. 655 s. ISBN 80-7178-463-X.
10. Dovalil, J. et al. Výkon a trénink ve sportu. Praha : Olympia, 2002
11. DOVALIL, Josef. (2009). Výkon a trénink ve sportu. 3. vyd. Praha: Olympia, ISBN 978-80-7376-130-1.
12. FAJFER, Z. Trenér fotbalu mládeže (6 -15let). Praha: Olympia, 2005. ISBN 80-7033-933-0
13. FRÝBORT, P., JANDA, O. Dlouhodobě sledované vývojové ukazatele na Mistrovství světa v období 1990–2014. [online]. 2013, [cit. 2020-06-09]. Dostupné z: <http://docplayer.cz/16056067-Dlouhodobě-sledovane-vyvojove-ukazatele-namistrovstvi-sveta-v-obdobi-1990-2014.html>.
14. Hendl, J. (2004). Přehled statistických metod zpracování dat. Praha: Portál.

15. HOS, T. Srovnání komponent herního výkonu ve fotbale. Jihlava, 2014. 70 s. Diplomová práce na UK FTVS. Vedoucí diplomové práce Mario Buzek.
16. Huijgen BC, Elferink-Gemser MT, Post WJ, Visscher C. Soccer skill development in professionals. *Int J Sports Med.* 2009 Aug;30(8):585-91. doi: 10.1055/s-0029-1202354. Epub 2009 May 13. PMID: 19440952.
17. Choutka, M. (1981). Sportovní výkon. Praha: Olympia.
18. Jabeen, F., Anis-ul-Haque, M., & Riaz, M. N. (2013). Parenting Styles as Predictors of Emotion Regulation Among Adolescents. *Pakistan Journal of Psychological Research*, 28(1), 85–105
19. Joo, Chang & Seo, Dong-il. (2016). Analysis of physical fitness and technical skills of youth soccer players according to playing position. *Journal of Exercise Rehabilitation.* 12. 548-552. 10.12965/jer.1632730.365.
20. Kollath, E. (2006). Fotbal: technika a taktika. Praha: Grada Publishing a.s.
21. KUTA, M. Hodnocení individuálního herního výkonu ve fotbale u hráčů kategorie U10. Praha, 2020. Diplomová práce. Univerzita Karlova.
22. KUŤÁK, Filip. *ZPŮSOBY ZAKONČOVÁNÍ ÚTOČNÉ FÁZE VYBRANÝMI HROTOVÝMI ÚTOČNÍKY NA ÚROVNI PROFESIONÁLNÍHO FOTBALU.* Plzeň, 2018. Bakalářská práce. ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI.
23. Lloret, M. (1999). Los coeficientes ofensivos y defensivos: una aportación al estudio práctico de los deportes de equipo. *Educación Física y Deportes*, 55, 68-76. Retrieved 2. 3. 2012 from EBSCOhost database on the World Wide Web: <http://web.ebscohost.com/ehost/detail?vid=40&hid=7&sid=919c9eef-0581-4794-8bd0-4f4848636c04%40sessionmgr12&bdata=Jmxhbm9Y3Mmc210ZT1laG9zdC1saXZl#db=s3h&AN=SPHS-640282>
24. Měkota, K., & Cuberek, R. (2007). Pohybové dovednosti, činnosti, výkony.
25. Macek, P. (2003). *Adolescence* (2. ed.). Praha: Portál
26. Malina, Robert & Cumming, Sean & Kontos, Anthony & Eisenmann, Joey & Ribeiro, Basil & Aroso, João. (2005). Maturity-associated variation in sport-specific skills of youth soccer players aged 13-15 years. *Journal of sports sciences.* 23. 515-22. 10.1080/02640410410001729928.
27. Perič, T. (2006). Výběr sportovních talentů. Praha: Grada Publishing
28. PLACHÝ, Antonín a Luděk PROCHÁZKA. Učebnice fotbalu pro trenéry dětí (4-13 let): učební texty pro C licence FAČR, Grassroots UEFA C licenci. Praha: Mladá fronta, 2014.

29. PLACHÝ, A., PROCHÁZKA, L. Fotbal učebnice pro trenéry (4-13 let). Mladá fronta a.s., Praha, 2019. ISBN 978-80-204-5511-6. Edice Českého olympijského výboru. ISBN 978-80-204-3477-7.
30. PROCHÁZKA, L. Česká fotbalová škola. Praha: Olympia, 1999
31. ROBERTON, Mary E. RUDISILL, Clersida GARCIA a Luis E. GARCIA. A Developmental Perspective on the Role of Motor Skill Competence in Physical Activity: An Emergent Relationship. *Quest. National Association for Kinesiology and Physical Education in Higher Education*, 2008, (60), 290-306.
32. RUSCA, Giuliano. Coaching Soccer 6 to 10 Year Olds: Planning Soccer Practices for 6 to 7 and 8 to 10 Year Old Players. Reedswain Inc., 1999. ISBN 1-890946-31-1.
33. Russell M, Benton D, Kingsley M. Reliability and construct validity of soccer skill tests that measure passing, shooting, and dribbling. *J Sports Sci.* 2010;28:1399–1408.
34. Suchý, J., Kotulán, J., Šmiřák J., Dohnal, V. Biologie dítěte. Praha: SPN, 1970.
35. SÜSS, V. Několik poznámek k metodologii výzkumu herního výkonu. <http://www.ftvs.cuni.cz/eknihy/sbomiky/2003-11-20/rtf/01-001%20-%20suss-1->
36. ŠPAŇHELOVÁ, Ilona. Průvodce dětským světem. Grada Publishing, a.s., 2008. ISBN 978-80-247-1907-8.
37. VÁGNEROVÁ, Marie. Vývojová psychologie. Dětství a dospívání. Praha: Univerzita Karlova, 2012. ISBN 978-80-246-2846-2.
38. Votík, J., & Zalabák, J. (2003). Trenér fotbalu „C“ licence
39. Votík, J. (2005). Trenér fotbalu B UEFA licence. Praha. Olympia
40. Votík, J., & Zalabák, J. (2011). Fotbalový trenér: základní průvodce tréninkem. Praha: Grada.
41. *Cit.vfu.cz* [online]. [cit. 2021-7-27]. Dostupné z: <https://cit.vfu.cz/statpotr/POTR/Teorie/Predn1/strednih.htm>